

İNTİHAR DEĞİL CİNAYET...
FAİLİ SİSTEM, ÇÖZÜMÜ DEVRİM!

POLİTİK-GÜNDEM / s.3

Marks "işçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey" derken bir yanıla bu gerçekliği ifade etmiştir. Emeğinden (iş gücü) başka satacak bir şeyi olmayanların, emeğini satamadığında ya da emeğine karşılık elde ettiği değer geçimini dahi sağlayamaz hale geldiğinde hiçleşmesi kapitalist sistemin temel kuralıdır. Sistem için geçim sorunları iş gücünün yeniden üretimi bakımından yani işçilerin her gün yeniden, çalıştırılıp sömürülebilir bir duruma gelebilmesi için önemlidir.

Yeni Demokrasi

14 KASIM-28 KASIM 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 48 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

CHP'nin İşçi Düşmanı Yüzünü Teşhir Edelim!

Hâkim sınıfların faşist bir kliğini temsil eden CHP, misyonunu oynamakta, işçi düşmanlığının önündeki peçeyi çekerek gerçek yüzünü göstermektedir. Ekonomik krizi fırsat bilen CHP'li belediyelerin ne patron örgütü TÜSİAD'dan ne de AKP'li belediyelerden bir farkı yoktur. Birçok konuda AKP ve Erdoğan'ı taklit eden CHP'nin "tasarruf" adı altında uzun zamandır belediye hizmetlerinde kısıtlamaya gittiği ve işçileri baskı altına almaya çalıştığı biliniyor.

POLEMİK s.10

Eski Şişede Yeni Şarabı Sunan Eski Tüfek Bir Revizyonist: Veysi Sarısözen!

Veysi Sarısözen, tarihi işçi sınıfına ve ezilen halk yığınlarına ihanetle dolu TKP'nin bir bileşeni ve önderiyken hangi sınıfsal ve siyasal tutuma sahipse şimdi onu güncel uyarlayan ve devam ettiren bir niteliğe sahiptir. Sınıf işbirlikçi çizgisi, Kürt Ulusal Hareketi'nin reformist yanının en güçlü destekçisi, gelişmeleri reformist bakış açısıyla "güçlü kalem" ve deneyimiyle donatma rolü üstlenmiş eski bir revizyonist tüfektir.

KURTULUŞUN DEVİRİMLEDİR!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

ideolojik teslimiyete, pasifizme ve reformizme karşı devrimci savaşı savunalım

14

KADIN

politika kitlelerde vücut bulmalıdır

18

DÜNYA

ayaklanmalar yüzüylü; dipten gelen dalga kabarıyor

Partizan Dergisi'nin Özel Sayısı Çıktı

BEYAZ

bir parmak kuşu konuşuydu
pencereye düşen iz
gökkuşağı rengiyle
kar soyunuyordu renginden
beyaz göz alan, göz kamaştırır
dertop olup içe çekilen üşümüş
gerilla teni

enginlerde kayalar, karın
örtemediği kayalar
ve maviyi görünce toprak
büyüsü bozulan ayaz
ve sonra gevşeyen vücudu
gerillanın
kanı yürürken

parmak kuşu gerillanın
avucunda ısınıyordu
zaman birkaç gün ilerlerken
kavganın nefes tutmaz yarışında

Taylan Dersim'de gerilla
geçidinde
çoban sesleri gerilla kulağında
ay ışığında uzayıp, kısalan biri
Yusuf'un

biri Munzur'un ıslık sesleriydi
Nergiz bahara nasip olmuş
inanca gelinlik yoldaştı
Yetiş, kadife sesiyle Vartinek
türküsyüdü

her birinin ayak izleri kanlı kar
bozuluyordu beyaz, eriyecikti
kar

aralık beş, sefer intikamdı
eyleminde düşman artığı; iki ölü
bir de yaralıydı

bizimkiler bu seferde kazasız-
belasız kızıla tecelliydi
gidip geliyordu pencerenin
önünde parmak kuşu

dağınıklığı toparlıyordu Samet'in
ufku

umut bütün yoksulların
mücadeleye katılmasıydı
partizan bıkıp, usanmayan
ihmalsiz ısrardı

kırmızı Gül'ü çiğneyen beyaz
bozuldu, bozulacaktı

(Bozulur beyaz, bozulacak beyaz
yazısının ardından bir Partizan
okuru tarafından kaleme
alınmıştır)

PARTIZAN ÖZEL SAYISI ÇIKTI!

Dergimizin yeni sayısına tüm Umud Yayımcılık Büroları; Kadıköy ve Taksim Mephisto ile Ankara/Kızılay İlhan İlhan kitapbevlerinden ulaşabilirsiniz.

“Enternasyonal Proletaryanın
Kızıl Bayrağı
Proletarya Partisi'nin
1. Kongresi ile
Türkiye Topraklarında
Dalgalanmaya Devam Ediyor”

HABER MERKEZİ- Proletarya Partisi'nin 1. Kongresi'ne dair karar açılımlarının yer aldığı Partizan Dergisi'nin özel sayısı çıktı. Derginin sunusu şu şekilde;

“İki aylık bir aranın ardından özel sayımızla tekrar birlikteyiz...”

Ülkemizde, bölgede ve dünyada ciddi siyasi gelişmeler olduğu bir dönemden geçiyoruz. Emperyalist-kapitalist sistemin krizi başta sınıfsal ve ulusal çelişkiler olmak üzere tüm toplumsal çelişkileri derinleştiriyor. Dünyanın dört bir yanında gerici ve faşist iktidarlara karşı halkın isyanı büyüyor. Toplumsal isyanların, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimine paralel bu mücadelelere önderlik edecek sınıf, ideoloji ve örgüt tartışmaları da yoğunlaşıyor.

Toplumsal mücadelelere proletaryanın, Marksist-Leninist-Maoist ideoloji ve Komünist Parti'nin önderliği sorunu günümüzün en temel sorunlarından biri olarak öne çıkıyor. Devrimin objektif güçlerindeki gelişmeler sübjektif güce olan ihtiyacı yakıcı hale getiriyor. Bu ihtiyacın temel adresi proletaryanın en ileri örgütlenmesi ve MLM ideolojinin taşıyıcısı niteliğindeki Komünist Parti'dir.

KP'nin tarihi rolünü oynayabil-

mesi, toplumsal devrimlere öncülük ve önderlik edebilmesi, bilimsel bir ideolojiyi temsil etmesi ve buna uygun olarak nesnel gerçeklerin doğru analizi ile yakından ilgilidir. Bu analizlere bağlı olarak her bir ülke ve coğrafyada devrimin strateji ve taktiklerinin tespit edilmesi, bunun proletarya ve halka dayanarak yaratıcı bir biçimde hayata geçirilmesi yine KP'nin somut ve güncel önderliğine bağlıdır.

Sınıf mücadelesinin KP'de cisimleşen ihtiyaçlarına yanıt olabilmek aynı zamanda sınıfsal ve ideolojik bir duruşun ifadesidir. Bu her bir komünist için olduğu gibi KP'ler için de fazlasıyla geçerlidir. Ülkemizde genel olarak “sol” hareketler, özelde ise devrimci hareketler nezdinde ortaya çıkan sınıfsal ve ideolojik bulanıklık ciddi yanlış ve gerilemelere de zemin sunuyor. Bu, en temelde benimsenen ideoloji, program, strateji ve taktiklerle ilgili bir meseledir. Dönemsel somut gelişmeler ise ideolojik ve politik etkileriyle bulanıklığı ve sorunu büyüten önemli bir işlev kazanmış durumdadır.

Bu nesnellikte devrimin tarihsel ve güncel ihtiyaçlarına yanıt olmak amacıyla KP'lerin yürüttüğü tartışmalar, gerçekleştirdikleri kongre ve konferanslar da özel önem kazanmaktadır. Ülkemiz topraklarında Proletarya Partisi'nin ger-

çekleştirdiği 1. Kongre söz konusu ihtiyacın somutlanmasına dönük tarihi bir adım olarak önemli bir yerde duruyor. Konunun teorik, programatik ve siyasal önemi nedeniyle bu sayımızda Proletarya Partisi'nin 1. Kongre karar açılımlarına yer vermeyi gerekli gördük. Söz konusu açılımları “Sunu” ve “Deklarasyon”un devamında “Programa Dair” ve “Politik-Örgütsel Yönelim” olarak iki bölüm halinde siz okurlarımızla paylaşıyoruz.

Bir sonraki sayımızda buluşmak umuduyla...”

Partizan Dergisi'ne Umud Yayımcılık Büroları ile Kadıköy ve Taksim Mephisto ile Ankara/Kızılay İlhan İlhan kitapbevlerinden ulaşabilirsiniz.

Umud Yayımcılık Büroları:

KARTAL: Kordonboyu Mh. Hürriyet Cd. No:54 Kat:2 D:13- 0216 445 31 73 (Hasan Âli Yücel Kültür Merkezi Yanı)

DERSİM: Moğultay Mh. Sanat Sk. Hüseyin Güngör İşhanı Kat: 1 No: 2/Merkez

MERKEZ BÜRO: İskenderpaşa Mahallesi, Horhor Caddesi, 70/4 Ak-saray/İSTANBUL- 0212 534 54 76

İNTİHAR DEĞİL CİNAYET... FAİLİ SİSTEM, ÇÖZÜMÜ DEVRİM!

Son hafta içerisinde art arda “geçim sıkıntısı” kaynaklı intihar haberleri geldi. Her biri birbirinden bağımsız ve bireysel olaylar görünse de intihara sürükleyen nedenler ortak. Olmadığı söylenen ekonomik krizin işçi sınıfı ve emekçiler açısından en derin bir biçimde yaşandığının kanıtı olan bu intiharlar, intihar eyleminin toplumsal niteliğini de gözler önüne serdi. Ekonomik krize eşlik eden toplumsal çürüme ve örgütsüzlük çaresizlik hissini besleyerek işçi ve emekçileri ölüme sürüklüyor. Her ne şekilde olursa olsun intihar biçiminde ölümün tercih edilmesi aslında yaşamın ölümden çok da farklı olmadığını, yaşamak ile ölmek arasında ince bir çizginin kaldığını da kanıttır. Ve aslında intiharların arka planında, işçi sınıfı ve yoksulları yaşarken öldüren sömürü sistemi bulunmaktadır.

İstanbul Fatih’te “maddi sıkıntılar” yaşayan dört kardeşin kapıya “dikkat siyanür var, polisi arayın, içeri girmeyin” notu asarak intihar etmesinin hemen ardından BEDAŞ ekipleri iki aydır ödenemeyen faturaları gerekçe göstererek hayatını kaybeden kardeşlerin elektrikliğini kesti. Kardeşlerden biri müzik öğretmeni idi ve maaşına haciz konmuştu. Ardından Antalya’da “maddi sıkıntılar” yaşayan bir baba, siyanürle eşi ve iki çocuğunu öldürdükten sonra kendi yaşamına da son verdi. İntihar mektubunda ise uzun yıllardır Antalya Büyükşehir Belediyesi’nde çalışan bir daire başkanı ve yardımcısının “iş verme” vaadiyle kendisinden 450 bin TL’yi aşkın para aldıklarını, daha sonra kendisini tanımazlıktan geldiklerini belirtti. Bir diğer intihar haberi Ankara’dan geldi. Çankaya Belediyesi’nde güvenlik görevlisi olarak görev yapan bir kişi, “ekonomik sıkıntılar” yaratmış olduğu bunalım yüzünden kendisini asarak intihar etti. Ve ardından Antep’te bir ortaokul öğretmeni sosyal medya hesabından “mobbing”e uğradığını belirterek yaşamına son verdi. Son olarak yine İstanbul’da, Kadıköy’de iki çocuklu bir matbaa işçisinin “ekonomik sıkıntı” nedeniyle işyerinde kendini asarak intihar ettiği haberi geldi.

Tüm bu intihar sebeplerini yan yana koyduğumuzda karşımıza işçi sınıfı ve yoksul kitlelerin yaşam gerçekliği çıkmaktadır. Geçinememe, ekonomik sıkıntılar, haciz, işsizlik, faturalar, mobbing... Kelimeler yan yana yazıldığında bile intiharların tekil ve bireysel bir durumun sonucu olarak değil

apaçık bir biçimde ekonomik-toplumsal ve özelde sınıfsal bir gerçekliğin sonucu olarak gerçekleştiğini gösteriyor. Sistem, devlet ve burjuva medya ısrarla intiharları tekil olaylar ve özellikle “psikolojik bir hastalık” durumu olarak göstermeye çalışırken aslında hastalığın, çürüten burjuva-feodal düzenlerinin kendisi olduğunu gizlemeye çalışıyor. Yoksullar işsizliğin yarattığı ekonomik, toplumsal ve psikolojik sıkıntıları en ileri biçimde yaşarken “işsizlik diye bir şey yok, iş beğenmiyorlar” diyen bir siyasi iktidar ve patronlar çetesi var çünkü onlara göre herkes nefes alıp verdiği müddetçe nerde ne iş bulursa ölümü pahasına köle gibi çalışabilir ve çalışmalıdır. Çünkü sermayenin ve patronların gözünde işçiler insan değil, birer

girdi, maliyet ve işgücü metasıdır. Alınır, satılır, son sınırına kadar kullanılır ve işe yaramaz hale geldiğinde toplumun hurdalığına atılırlar.

“İŞÇİ SINIFI YA DEVRİMCİDİR YA DA HİÇBİR ŞEY”

Marks “işçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey” derken bir yanıla bu gerçekliği ifade etmiştir. Emeginden (iş gücü) başka satacak bir şeyi olmayanların, emeğini satamadığında ya da emeğine karşılık elde ettiği değer geçimini dahi sağlayamaz hale geldiğinde hiçleşmesi kapitalist sistemin temel kuralıdır. Sistem için geçim sorunları iş gücünün yeniden üretimi bakımından yani işçilerin her gün yeniden, çalıştırılıp sömürülebilir bir duruma gelebilmesi için önemlidir. Bizimki gibi ucuz iş gücü kaynağı ülkelerde işçinin geçimi için gerekli araçlar (ücret vb.) asgari bir düzeydedir. Kriz dönemlerinde ise bir yandan çalışma saatleri uzatılarak, iş ağırlaştırılarak bir yandan da ücret ve haklarda kısıtlamalara giderek sömürü

rü yoğunlaştırılır. İşte bu sömürdeki yoğunlaşmanın bir diğer adı kölelik, geçinememe, yoksulluk ve açlıktır. Bu koşulların bugün geldiği nokta işçi sınıfı ve yoksulların yaşarken ölüme mahkûm edilmesi veya yaşamına kendisinin son vermesidir.

Bir işçinin çalışabilmesi, geçimini sağlayabilmesi sadece yemek, içmek, uyumak gibi fiziki ihtiyaçların karşılanmasından ibaret değildir. Bugün ülkemizde milyonlarca işçinin bunları dahi asgari düzeyde gerçekleştiremediği bilinmektedir. Fakat işçinin yaşamını ve işgücünü yeniden üretebilmesi için bunlardan daha fazlası gerekir. Toplumsal, kültürel, moral birtakım zorunlu ihtiyaçlar da söz konusudur ve bunlar olmadan bedensel sağlığın olması da mümkün değildir.

birbirinden kopuk bireyler olarak yalnızlaştırmakta, çaresizlik ve değersizlik hissini de yaygınlaştırmaktadır.

Ankara Güvenpark’ta kendini yakan 59 yaşındaki “vatandaş” eyleminden önce kaleme aldığı mektubunda “Aç kaldım, adaletten umudumu kesmiştim. Ama adaletin zenginin, gücü olanın yanında olduğunu anladım” diye belirtmişti. İntihara yönelen işçilerin ve yoksulların karşı karşıya kaldığı sömürü, yoksulluk ve adaletsizliğin sınıfsal nedenlerinin birçok bakımdan farkında olduğu fakat buna karşı ne yapabileceğini bilmediği ya da bu konuda umutsuz olduğu söylenebilir. Keza “ekonomik sıkıntılar” nedeniyle intihar eden birçok insanın bıraktığı notla ya da intiharını gerçekleştiriş biçimiyle bir nevi eylem gerçekleştirdiği, ölümlerinde yüksek sesle haykırdığı, bir şeyleri sorgulatmak istediği görülmektedir. Yoksulların sistemin ve devletin kuşatması altında yaşamalarını sürdürürken yapamadıkları “eylemi” ölümleriyle yapmak istemeleri işçi sınıfı ve yoksul kitlelerin içinde biriken acı ve öfkenin de resmidir.

Bu aynı zamanda işçi sınıfı ve yoksulların örgütsüzlüğünün de resmidir. Eğer sınıfsal çelişkiler bu kadar derinleşmesine, çalışmanın ve yaşamın kendisi izbeleşerek insanları ölüme sürüklemesine karşın işçi sınıfı ve yoksullar örgütlenemiyorsa bu intiharlar sadece sistemin ve toplumun değil aynı zamanda devrimci ve komünistlerin de aynası haline gelmiştir. Dört bir yandan işçi cinayeti, işçi intiharı, işçilere saldırı, işten atma, işçilerin ücret ve haklarının gasbı gibi haberler gelirken işçi sınıfının ve emekçilerin örgütlenme ve mücadele araçları geliştirilemiyorsa devrimci iddia ve pratiğin sorgulanması gerekir. Devrimci ve komünistler işçi ve yoksul kitlelere gitmelidir. Onlarla başta çalışma alanları olmak üzere tüm yaşam alanlarında bir araya gelmeli; onların sorunlarını dinlemeyi, sorunlara çözüm üretmeyi, bunun için örgütlenme ve mücadele araçlarını yaratmayı gündelik (her günkü) faaliyetleri haline getirmelidirler. Değersizleştirilmeye, umutsuzluk ve çaresizliğe, kendiliğindenliğe ve kuşkusuz intiharlara karşı komünistlerin çağrısı ve çözümü açıktır: Örgütlen, mücadele et, işçi sınıfı iktidarı için sınıf düşmanlarına karşı savaş... Çünkü işçiler, sınıf bilinci edindiklerinde “her şeydir”; o üreten, yaratan ve geleceği kuracak olandır.

Uzun saatler işyerinde çalışan; sosyal, entelektüel, moral faaliyetlere ne zaman ne de bütçe ayırabilen; işten atılma korkusu ve mobbing yaşayan; yaşamının çok büyük bir bölümünü başkaları (patronlar) için harcayan işçilerin tabiri caizse insanlıktan çıkması eşyanın tabiatı gereğidir ve işçileri basit bir eşya derekesine düşüren sömürü sisteminin bir sonucudur.

UMUTSUZLUK VE ÇARESİZLİĞE KARŞI SINIF BİLİNCİ, ÖRGÜTLENME VE MÜCADELE

İşçilerin ve yoksulların intiharlarını toplumsal çürüme ve çaresizlik hissiyle birlikte de tartışmak gerekir. ‘Bireysel’ şiddet, kadın cinayetleri, çocuk istismarı, tecavüz, işçi cinayetleri, intiharlar, tahammülsüzlük, kabalık ve saldırganlık, bireycilik vb. sistemin krizine bağlı olarak artmakta, yöneticiler tarafından da kışkırtılarak toplumsal bir çürüme halini almaktadır. Ne var ki işçi ve yoksul kitleler açısından bireyin ve bireyciliğin geldiği noktada kendisinin ve karşılaştığı koşulların sınıfsallığını ve toplumsallığını gözler önüne sermektedir. Sistem insanları

CHP'nin İşçi Düşmanı Yüzünü Teşhir Edelim

Faşizmi AKP ile sınırlama sorunu egemen sınıfların niteliğini ve devlet gerçekliğinin üzerini örtmekte diğer faşist düzen partilerini de işçi sınıfına bir çıkış yolu olarak göstermektedir. Sermaye temsilciliğini ve işçi düşmanlığını sadece AKP ile sınırlamak da aynı şeye hizmet etmektedir. Oysa faşist düzen partileri arasındaki çıkar çatışmaları geçici, işçi ve halk düşmanlığı bakidir. Devletin krizi işçi ve emekçilerin omzuna yüklenmekte, işten atma saldırılarıyla, katmerli sömürü düzeniyle işçi ve emekçiler açıkla yaşamaya mahkum edilmektedir. Son dönemlerde özelde CHP belediyelerinde bir dizi işten atma saldırısıyla birlikte sendikaya ve sendika çalışanlarına yönelik saldırılar gerçekleşti.

Maltepe Belediyesi'nde sendikal eylemlerinden dolayı işçi temsilcisi Alkan Okuducu işten çıkarılmıştı. İşçiler toplu sözleşme maddelerinin uygulanması ve atılan işçilerin işe geri alınması için çöpleri toplamama eylemine başlamışlardı. Eylemleri sırasında polis saldırılarına ve gözaltılarına maruz kalan işçiler yine de yılmadı ve sonuç olarak işçiler direnişin sonunda haklarını büyük oranda elde ettiler.

Yine Ataşehir Belediyesi'nde DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası üyesi Melike Şahin ve Alişan İpşiroğlu keyfi sebeplerle işten atıldı. İşçilerin direnişi hala sürüyor. İki işçinin

belediye önündeki direnişinin 18. gününde ise DİSK'in Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu Ataşehir Belediye Başkanı Battal İlgezdi ile kafe açılışına katıldı. Yine geçtiğimiz günlerde ise Ataşehir Belediyesi önünde direniş sürerken çalışan işçiler, ücretlerin düzenli ödenmesi, işten çıkarılan iki sendika temsilcisinin işe iadesi, temizlik kulübelerinin iş sağlığı ve güvenliğine uygun hale getirilmesi talebiyle uyarı grevi gerçekleştirdiler. Eylem alanına gelen Ataşehir Belediye Başkan Yardımcısı Orhan Çerkez; "grevi sonlandırın, işinizin başına dönün" sözleriyle işçiler üzerinde baskı kurmaya çalıştı. İşçilerin buna yanıtı ise "haklarımızı alana kadar direnişe devam edeceğiz" oldu.

Ataşehir Belediyesi'nde işten atılan Melike Şahin'in verdiği röportajda, "halka umut" CHP'nin ve Ekrem İmamoğlu'nun hâkim sınıfların temsilcisi olduğunu ve işçi düşmanlığını en çıplak haliyle gözler önüne seriyor: "CHP'li hiçbir kişi ziyaretimize gelmedi. Bizim ailelerimizin çoğu CHP'li. Genel Merkez düzeyinde hiçbir sahiplenme, ziyaret, telefon görüşmesi olmadı. Geçtiğimiz günlerde Ataşehir Belediyesine CHP'li İstanbul Büyükşehir Belediye (İBB) Başkanı Ekrem İmamoğlu geldi ve önümüzden geçti, bizleri görmezden geldi" diyen Melike Şahin belediyenin kendilerini halka açık olan binaya dahi almadığını da belirtti.

İşçilerin çok fazla ücret istediklerini ama az çalıştıklarını söyleyen Kemal Kılıçdaroğlu, belediyelerdeki işçi direnişlerine dair açıklamasında "ücret sendikacılığına karşıyız. Bizi yeniden, hani Erdoğan'ın çok sık söylediği var ya 'çöp dağları' noktasına taşımak istiyorlar. Buna kesinlikle izin vermeyeceğim" diyerek işçilere yönelik saldırıları savundu. Bu söylemin ardından Ataşehir Belediyesi'ndeki sendika düşmanlığı Genel-İş Örgütlenme Uzmanı Gökhan Keskin'in güvenlik görevlilerince bir odaya kapatılarak darp edilmesiyle ayyuka çıkmış oldu.

CHP belediyelerinde işçi düşmanlığına Ataşehir ve Maltepe'deki direnişlerin dışında yakın dönemde Avcılar Belediyesi işçilerinin direnişinden, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde işinden atılan ve şu an hâlâ CHP İstanbul İl Başkanlığı önünde açlık greviyle direnişine devam eden Mahir Kılıç'tan, Aydın Büyükşehir Belediyesi işçilerinin yüzlerce gündür süren direnişinden tanıyoruz. Hâkim sınıfların faşist bir kliğini temsil eden CHP, misyonunu oynamakta, işçi düşmanlığının önündeki peçeyi çekerek gerçek yüzünü göstermektedir. Ekonomik krizi fırsat bilen CHP'li belediyelerin ne patron örgütü TÜSİAD'dan ne de AKP'li belediyelerden bir farkı yoktur. Birçok konuda AKP ve Erdoğan'ı taklit eden CHP'nin "tasarruf" adı altında uzun zamandır belediye hizmetlerinde

kısıtlamaya gittiği ve işçileri baskı altına almaya çalıştığı biliniyor. Ancak söz konusu tasarrufu sadece işçiler ve halk karşı uygulayan CHP'li belediyeler, pozisyonlarını güçlendirmek için şaşalı ve devasa bütçeli etkinlikler organize etmekten de geri kalmıyorlar.

Kuşkusuz CHP'li belediyelere bu saldırgan cesareti veren başta DİSK olmak üzere sendikaların uzlaşmacı sarı çizgileridir. İşçiler direnirken belediye başkanıyla açılışa katılmak DİSK'i CHP'li belediyelerin arka bahçesi haline getiren politikaların ayan beyan ortaya çıkması demektir. Doğal olarak CHP yönetimi ve bağlı belediyeleri işçilere saldırırken en başta DİSK yönetiminden cesaret alıyorlardı.

CHP'li belediye başkanlarının ve Kılıçdaroğlu'nun "ücret sendikacılığı" söylemi dün Erdoğan'ın sendikalara yönelik söylemleriyle paralel bir şekilde iki yüzlü bir politikanın ürünüdür. CHP de AKP gibi kendisine doğrudan bağlı işbirlikçi bir sendikal yapı oluşturmak, bunun için direnişçi işçileri ve odakları terörize ederek tasfiye etmek istemektedir. Ücret sendikacılığına dönük tespitler, sınıf sendikacılığı çizgisini savunan devrimcilerin eleştirileridir. Eleştirilen şey, ücret için mücadele verilmesi değil mücadelenin bununla sınırlanmasıdır. Kılıçdaroğlu ya da CHP'li belediye başkanlarının buldukları "patron" konumundan "ücret sendikacılığı" söyleminde bulunmaları iki yüzlü siyasetlerinin ve işçi düşmanlıklarının açık bir göstergesidir.

Ekonomik kriz ve hâkim sınıf klikleri arasındaki mücadele her geçen gün CHP'nin işçi ve halk düşmanı yüzünü ortaya koymaya yetecektir. Geniş kitlelerin AKP/MHP bloğuna ve onun önderlik ettiği saldırılara karşı biriken öfkesinin tekrar tekrar CHP gibi faşist düzen güçlerinin arkasına yedeklenmesinin önüne geçmek gerekmektedir. Bunun için CHP'nin işçi ve halk düşmanı yüzünün teşhir edilmesi, işçi direnişleriyle ve halkın talepleriyle aktif bir biçimde ilişkilenecek zorunludur. Bu mücadelenin bir ayağını ise sendikal bürokrasiye karşı mücadele oluşturacaktır. Bugün her alanda "Yaşasın Sınıf Dayanışması" ve "Kahrolsun Sendika Ağaları" sloganını haykırmanın, patronlara ve onların temsilcisi tüm düzen partilerine karşı mücadeleyi yükseltmenin zamanıdır.

'Yürü derler yürü derler, açlığa yürü derler'

"Yürü derler yürü derler, açlığa yürü derler"

Kara elmas tabut olmuş, gerekirse ölüm derler

Günü gelir utanmadan ağlaşana gülün derler

Madenler bizim derler"

Yukarıdaki dizeler madenciye, madencilerin gerçekliğini en açık ve yalın bir şekilde ortaya koymaktadır. Başta maden işçilerinin dillerinden eksik olmayan bu dizeler, her madencinin, katledilmesinden sonra bizlerin de söylediği bir türkü. Ama ne kötüdür ki iş cinayetlerinden sonra veya madencilerin katledilmesinden sonra daha çok aklımıza gelmektedir ve de bir süre sonra alışlagelmiş bir durum olmaktadır. Elbette ki yaşam devam etmektedir ve yaşamı tüm coşkusıyla, enerjisiyle yaşamak en doğru olanıdır. Fakat yaşatılanları unutmamak, kavgada, mücadelede, yaşatılanları bilincimizde hep diri tutmak önemlidir. Bir duyarlılık için veya toplumda bir duyarlılık oluşması için iş cinayetlerinde katledilen işçilerin "azlığı", "çokluğu" ile ölçülüyormuş gibi tepkinin, sahiplenişin seyri de benzer düzeyde gelişmektedir. Mesela kaçak, özel veya devletin maden işletmelerinde, inşaatlarda vb. iş kollarında katledilen işçiler burjuva basının gazete sayfalarında bir iki satır yer almakta ve suçlu-sorumlu işçiymiş gibi gösteriliyor iken TV vb. yayınlarda yer alması mümkün bile olmamaktadır. Bu durumun bir yanı da örgütlenemeyen öfkeyle ilgilidir elbette.

Siz hiç "yerin yedi kat altında" nefessiz kaldınız mı? Siz hiç çocuklar gülsün diye ölüm riskini göze alarak madene indiniz mi? Bu sorulara maden işçilerinin cevabı çok nettir. Asgari ücretlilerin, emekçilerin cevabı çok nettir: "Dünyanın yükünü omuzlarımızda taşıyoruz, yaşamı

yeniden, yeniden üretiyoruz." Bu sorulara cevabı her sınıf kendi cephesinden verecektir. Egemenlerin cevabı da bizler tarafından bilindik, bilinendir. Ne denmişti hatırlayalım: "Bu madencinin fitratında var." Bilim de bizlere bu iş cinayetlerinin kader olmadığını tam tersine patronların kâr hırsı uğruna olduğunu

Ankara yolunda polis-jandarma tarafından engellendiler ve "ölmek var dönmek yok" sloganlarını haykırdılar. Ve direnişleri kazanımla sonuçlandı, maden işçilerine tazminatlarının ödeneceği sözü verildi. Bu sözler yerine ne kadar getirilir zaman gösterecek, egemenlerin oyalama taktiğinden başka bir şey

meyecektir.

Sadece maden işçileri değil elbette seslerini duyurmak isteyenler; Valfsan'da, Eskişehir'de metal işçileri, AVM'lerde köle gibi çalıştırılan mağaza işçileri, güvencesiz ve kölelik koşullarında çalıştırılan göçmen işçiler, EYT'liler, KHK'lılar vb. o kadar çok ki bu sistemden şikayetçi olan, itiraz eden, ses yükselten. İşçiler, köylüler, gençler ve kadınlar; birbirimizin sesine kulak verip sesimize ses kattığımızda bu sesin gücü görülecektir. Bu ses en başta bilinçlerimizde yankılanmalıdır. Bizlerin örgütsüzlüğü, zulüm düzeninin uzayıp gitmesine neden olmaktadır.

Egemenler bizlere zor yoluyla "sokağa çıkmayın, direnmeyin, sesinizi çıkar-

defalarca kanıtladı.

Bugün gerçekler, geriden kalan maden işçileri ve ailelerine yaşatılanlar. Egemenlerin gerçek yüzlerinin dün olduğu gibi bugün de defalarca kez ortaya çıkmasıdır. Soma maden işçileri 5 yıldır alamadıkları tazminatları için mücadele etti. Yerin altından çıkardıkları kara elmas kendi evlerini ısıtmıyor. Öyle ya ayakkabıyı biz yaparız, giyemeyiz, elbiseyi biz dikeriz giyemeyiz, binaları biz yaparız, bir göz oturacak evimiz olmaz. Maden işçileri de yılların alınterini, can pahasına kazandıkları haklarını almak için çıktıkları

de olmayabilir.

"İNSAN SARAYDA BAŞKA DÜŞÜNÜR, KULÜBEDE BAŞKA"

Sınıf bilinçli proleterlerin öz örgüt-lülüklerini ideolojik olarak daha güçlü savunmaları ve bu mücadelede başarılı olmaktan başka şanslarının olmadığı görülmelidir. Ancak bu şekilde direnen işçilerin sesi daha net duyulacaktır. Bu kaygıyı gütmeyenlerin işçilerin birliğini, örgütlü mücadelesini ve nihayet işçilerin iktidarını düşünmeleri sadece günü kurtarmakla geçirtilen pratiklerle yetinmekten ileriye git-

mayın, birleşmeyin" diyorlar. Bu durum egemenlerin korkularının büyüklüğünü de bizlere gösteriyor. Bir şarkıdan korkuyorlar, filminden, yazıdan, resimden, dünyada yok-sulluğa karşı başlayan direnişlerden korkuyorlar. Direnişlerin birleşmesinden korkuyorlar. Korkuyorlar halkın öfkesinden.

Rüzgar ekenler fırtına biçeceklerdir. İşçi sınıfının direniş geleneğinden korksunlar, seslerimizin, ellerimizin birleşmesinden korksunlar.

Bir DDSB'li

'Her gün pamuk ipliğine bağlısınız sözünden bıktım usandım'

HABER MERKEZİ- Yaşanan ekonomik krizin daha da derinleştiği yoksulluk ve sömürünün katmerlenmesiyle beraber intiharlar da artmaya devam ediyor. Antep'te Türkçe öğretmeni Saadet H., uğradığı mobbing nedeniyle 6 katlı apartmanın terasından atlayarak yaşamına son verdi.

Bir ortaokulda sözleşmeli Türkçe öğretmeni olarak görev yapan Saadet öğretmenin sosyal medya hesabından yaptığı paylaşımda, 'Öğrencilerim haklarını helal etsinler gözüm gibi baktım hepsine üzülmeyinler ben yapamadım mobbinge uğramaktan. Al-

lah'a emanetsiniz canım öğrencilerim hep iyi hatırlayın beni pasta kesmiştik en son size kırmızılı kalpli pastalar bırakıyorum. Diğer öğrencilerime de sözümü unutmadım bir gün görüşmek dileğiyle. Allah'a emanet olun sizi her zaman seven öğretmeniniz Saadet. Her gün pamuk ipliğine bağlısınız sözünden bıktım usandım' yazdığı görüldü.

6 katlı apartmanın terasından atlayan Saadet H.'nin cansız bedeni Adli Tıp Kurumu'nda yapılan otopsinin ardından ailesine teslim edildi.

Tazminatını isteyen Reyhan Kara patron tarafından saldırıya uğradı

HABER MERKEZİ- Esenyurt'ta bulunan Cihan Tekstil'de çalışırken tazminatsız şekilde işten atılan Reyhan Kara, Emeğin Gücü Derneği ile birlikte işyerinin önüne giderek eyleme başladı. Haklarını alana kadar oturma eylemini sürdüreceğini açıklayan Reyhan Kara basın açıklamasını okumaya başladığı sırada patron Şükrü Üner yanında birkaç kişiyle beraber taş ve sopalarla eyleme saldırdı. Saldırı sırasında Reyhan Kara, başına atılan taşla yaralandı.

Patron, maaşını isteyen mülteci işçiye saldırıp darp etti

KARTAL- İstanbul'un Sultangazi'de bir Suriyeli göçmen işçi, daha önceden çalıştığı tekstil atölyesinde patronlar tarafından darp edildi. İki patrone alamadığı 1 aylık maaşını isteyen göçmen işçi, atölye sahipleri tarafından diğer işçilerin önünde darp edildi. İşçi kendisini zorlukla dışarı attı.

Tekstil atölyesinde kaçak olarak çalışan göçmen işçiler, olay yerine polis gelmesi sonucu saklanmak için, yangın merdiveninden çatı katına çıkarak saklanmaya çalıştı.

Fabrika İçinde Eylem Yapan 15 Metal İşçisi Gözaltına Alındı

HABER MERKEZİ- Ücretlerinin ödenmesi talebiyle eylem yapan Birleşik Metal-İş üyesi 15 işçi, eylem yaptıkları Entil Endüstri fabrikasının içinde polis tarafından gözaltına alındı.

Eskişehir'de bulunan ve Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu (TMSF) tarafından el konulan Zeytinolu Grubu'na ait Entil Endüstri, Hapalki Döküm ve Tarkon Makina işçileri, maaşları ödenmediği için başlattıkları eylemler sürüyor. Fabrikalarının kapanmaması ve ödenmeyen ücretlerinin yatırılması talebiyle eylem

yapan Birleşik Metal-İş üyesi 15 işçi, eylem yaptıkları Entil Endüstri fabrikasının içinde polis tarafından gözaltına alındı. Eylemlerini vinçlere çıkararak sürdüren işçilerin eylemleri ise devam ediyor.

Ödenmeyen ücretlerini isteyen 30 inşaat işçisi patronun şikayeti üzerine gözaltına alındı

HABER MERKEZİ- Ankara'nın Etimesgut ilçesinde Elya Yapı'nın Elya Center şantiyesinde çalışan ve aylardır ücretleri ödenmeyen 30 inşaat işçisi, alacaklarını istedikleri patron tarafından gözaltına alındı.

İşçilere, ücretlerinin ödeneceği sözünü veren Elya Yapı yönetimi, şantiyeden kampa servisle giderken işçileri gece yarısı polis karakoluna götürdü.

Sürece ilişkin İnşaat ve Yapı İşçileri Sendikası İYİ-SEN'den yapılan açıklama şöyle:

"Ankara Elya Center inşaatında çalışan inşaat işçileri dün birikmiş ücretlerinin ödenmesini ana firmadan talep etti.

Elya Grup'un yetkilileri işçilerin birikmiş ücretlerinin ödeyeceklerinin sözünü verip işçilerin servise binip

kampa dönmesini istedi.

İşçiler servise bindikten sonra firma yetkilileri aracı karakola götürerek işçilerin şantiyeyi terk etmediklerini söyleyerek işçilerden şikayetçi oldu. İşçi arkadaşlarımız geceyi karakolda geçirdi.

Patron kumpas kurarak yargı ve polis

baskısıyla inşaat işçisini korkutmaya çalışıyor.

İnşaat işçisi sömürüye ve adaletsizliğe boyun eğmeyecek! İşçi arkadaşlarımız Elya Center şantiyesinin önünde mücadele başlattı. Derhal ücretlerin ödenmesini talep ediyoruz."

İntihar eden 4 kardeşin bulunduğu evin elektriği borç nedeniyle kesildi

HABER MERKEZİ- İstanbul'un Fatih ilçesinde, kapısına "Dikkat siyanür var, polisi arayın, içeri girmeyin" notu asılmış evde 4 kardeşin cesetleri bulundu. Kardeşlerin cansız bedenlerinin evden götürülmesinin ardından eve gelen BEDAŞ ekipleri, 607,16 liralık elektrik faturasının 2 aydır ödenmediği gerekçesiyle elektrikleri kesti.

Kardeşlerin evde beraber yaşadığı ve ilk belirlemelere göre "çok sayıda antidepresan ilaç alarak intihar ettikleri" belirtildi.

Maddi Sıkıntı Yaşıyorlardı

Komşuları, kardeşlerin maddi sıkıntı

yaşadığını belirtirken, evin elektrik faturasının da 2 aydır ödenmediği ortaya çıktı.

Molla Gürani Mahallesi Oğuzhan Caddesi'ndeki bir binanın birinci katında cesetleri bulunan

kardeşlerin adları Cüneyt, Oya, Kamuran ve Yaşar Yetişkin olarak açıklandı.

Kardeşlerin cesetlerine, komşuların ihbarı üzerine ulaşıldı.

Cenazelerin Adli Tıp Kurumu Morguna kaldırıldı.

Kardeşlerin cansız bedenlerinin taşınmasının ardından, saat 09.30 sıralarında ise BEDAŞ (Boğaziçi Elektrik Dağıtım AŞ) ekipleri eve gelerek, 607,16 liralık elektrik faturasının 2 aydır ödenmediği gerekçesiyle elektrikleri kesti.

Antalya'da dört kişilik aile evde ölü bulundu

HABER MERKEZİ- Ekonomik kriz can almaya devam ediyor. Antalya'da sekiz katlı bir binanın en üst katında oturan dört kişilik aile ölü bulundu. Evdeki cansız bedenlerin Selim Şimşek (36) ve eşi Sultan Şimşek (38) ile çocukları Ceren Şimşek (9) ve Ali Çınar Şimşek'e (5) ait olduğu tespit edildi. Şimşek ailesi siyanür içerek hayatlarını kaybettiği belirtiliyor. Selim Şimşek'in bir süredir işsiz olduğu ve yaşadığı sıkıntı ve sorunları anlatan bir mektup bıraktığı belirlendi.

Şimşek ailesinden haber alamayan bir yakını, önceki gün saat 20:00

sıralarında eve geldi. Zile basan yakını, kapının açılmaması üzerine geri döndü. Gece yarısı yeniden eve gelen aynı kişi, yine kapının açılmaması üzerine durumu polise bildirdi. Olay yerine gelen polis ekipleri, kapıyı çilingir yardımıyla açtı. Ekipler, anne Sultan, çocukları Ceren, Ali Çınar ve baba Selim Şimşek'in cansız bedenleriyle karşılaştı. Şimşek'in eşi ve iki çocuğunun yaşamına son verdiği, kendisinin de intihar ettiği belirtildi. Yapılan incelemede Şimşek ailesinin siyanür zehirlenmesine bağlı yaşamını yitirdiği tespit edildi. Uzun süredir işsiz olan ve 9 aydır kirasını

ödeyemediği öğrenilen bilgisayar yazılmış bir buçuk sayfalık mektup teknikeri Şimşek, geriye bilgisayarda bıraktı.

Dersim'de bir okurumuz gözaltına alındı

DERSİM- Dersim'de geçtiğimiz günlerde duvarlarda yer alan afişlerin fotoğrafını çektiği gerekçesiyle bir okurumuz gözaltına alındı.

Dört gün gözaltında kaldıktan sonra ayda bir imza atmak şartıyla serbest bırakılan okurumuzun gözaltından aynı zamanda evi basıldı. Okurumuzun cüzdanından çıkan İbrahim Kaypakkaya fotoğrafı, "Tunceli'de silahlı faaliyet yürüten TKP/ML-TİKKO liderinin fotoğrafı" denilerek "suç unsuru" olduğu gerekçesiyle dosyaya konuldu.

Ev baskınında polisler, evde bulunan Yeni Demokrasi gazetelerini de "suç delili" olarak dosyaya koyarken, okurumuza "cüzdanında neden sevgilinin fotoğrafını değil de bu teröristin fotoğrafını taşıyorsun" denildiği ifade edildi.

Geçtiğimiz günlerde ise Kalipso Yayınevi'nden çıkan ve Kaypakkaya'nın hayatının anlatıldığı kitap da savcılık kararıyla yakılarak "imha" edilmişti.

Devletin Kaypakkaya'nın düşüncelerine ve ardıllarına yönelik saldırıları 47 yıldır devam ediyor.

"Mutabakatlar" ve Gerçeğin Öteki Yüzü

Ortadoğu'nun baş döndürücü trafiğinde egemen sınıflar arasında birbiri ardından "mutabakat"lar yapıldı. Sorunu "çözme" adına yapılan bu "mutabakat"ların ortaya çıkardığı bir diğer gerçek kapalı kapılar ardında gizli-saklı yapılmış olmasıdır. Üzerinden yıllar geçtikten sonra açıklananlar dışında bir de hiç açıklanmayanlar vardır. Kuşku yok ki bu "mutabakatlar"da esas alınan egemen sınıfların çıkarlarıdır. Milliyetçilik ve şovenizm sosuyla tüm halkın çıkarıymış gibi gösterilerek gerçeklerin ortaya çıkması engellenir. Egemen sınıflar için azami kâr, halk için gözyaşı, göç ve sefalet anlamına gelen bu "mutabakat"lar sözde şeffaflık içeren basın toplantılarında diplomatik dille ve "kazandık" demagogisiyle topluma kabul ettirilmeye çalışılır.

Egemenlerin tarihi halkların canı ve kanı üzerinden yapılan çıkar pazarlıklarıyla doludur, kamuoyu önünde "demokrasi", "insan yaşamının kutsallığı" çığırkanlığı yapan egemenler kendi çıkarları doğrultusunda gözleri hiçbir şeyi görmediğini Kürtlerin katledilmesinde bir kez daha gördük. Hiçbir temsiliyet ve söz hakları olmamasına rağmen bölge halkının kaderi üzerine varılan mutabakatlar egemenlerin insana, halklara verdiği değeri göstermesi açısından önemlidir. ABD-Rusya, ABD-TC ve Rusya-TC

"mutabakat"larında kimin ne aldığı, ne verdiği ve ne kazandığı yanında kaybeden Kürt ulusu olmuştur.

Esasında bu sürecin bizlere göstermiş olduğu en net şey egemenlerin çıkarları söz konusu olduğunda başvurmayacakları bir araç, kullanmayacakları bir yöntem olmadığıdır. Bu konuda sınırları yoktur. Savaş, katliam gibi gizli anlaşmalar-mutabakatlar da bunlardan biridir. Kamera önlerinde "bebek"lerden, "masum insanlar"-dan bahsedilirken perde kapandığında merkezinde petrol ve nüfuz alanı olan paylaşım pazarlıklarına oturulur. Ezilen halk kitleleri, ABD-Rusya-TC mutabakatlarında gördüğümüz üzere birer pazarlık unsurundan öte değildir. Misal emperyalistler Kürtlerin haklarının gaspı karşılığında, TC'den de çıkarları doğrultusunda tavizler almıştır.

Burjuvazinin tarihi bu tip gizli anlaşmalarla doludur. En bilinenleri arasında Sykes-Picot'tur. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı başladığında halkları kandırarak rıza üretmek adına savaş "Alman saldırganlığını durdurma" için girdiğini söyleyen Fransa, İngiltere, Rusya bu anlaşmayla Ortadoğu'yu paylaşmışlardır. Ekim Devrimi'nden sonra Lenin bu anlaşmayı ifşa etmemiş olsaydı bugün dahi haberimiz olmayacaktı.

"Birbirleriyle diplomatik ilişki içinde

bulunan burjuva hükümetler, atıkları adımın çoğunu gizli tutarlar ve ne görüşmelerin seyrini, ne de birbirleriyle yaptıkları anlaşma ve sözleşmeleri yayınlamazlar. Burjuva hükümetler için bu gizlilik perdesi gereklidir, çünkü onlar arasındaki her anlaşma (savaş üzerine, ticaret politikası üzerine) geniş emekçi kitlelerin aleyhine yapılır. Kendi egemenliklerinin gerçek karakteri hakkında işçilerin ve köylülerin gözünü açmamak için burjuvazi dış politikasını gizli tutmak zorundadır." (Lenin, Seçme Eserler, Cilt 7, İnter Yay., s. 475)

Burjuvazinin bu tür yöntemlere tevessül ediyor oluşunda şaşılacak bir şey yoktur. Zira bilinir ki her sınıfın kendi ekonomik, siyasal ve sosyal çıkarları doğrultusunda "değerler sistemi," "ilkeleri" ve "ahlak anlayışı" vardır. Burjuvazinin ilkesi-değeri özel mülkiyettir. Daha fazla kâr ve artı-değer sömürsüdür. Söz konusu bunlar olduğunda Marks'ın deyişimiyle "kapitalistin yapamayacağı şey yoktur." Burjuvaziden açıklık, dürüstlük, şeffaflık beklemek, onun pratiğine değil de sözlerini esas almak liberal ahmaklıktır. "En demokratik olanı da dahil hiçbir burjuva devlette dış politika açık yürütülmez. Kitleler her yerde aldatılır. (A. g. e., s. 147)

Yapılan "mutabakatlar" ile "terörle mücadele" kisvesi altında gerçekler saklanmaya çalışılsa da anlaşmayı ya-

panların yayılmacı hevesler peşinde oldukları ayan beyan ortadadır. Suriye'de hegemonyasını arttıran Rusya'dır lakin katledilen, göç eden bölge halkıdır. Deyr Zor'da petrole sahip olan ABD'dir fakat hakları gasp edilen Kürtlerdir. Yeni işgal alanları yaratan, emperyalist efendileriyle masaya oturma "şerefine" erişen TC'dir fakat topraklarından sürülen bölge halkıdır. Mutabakat masalarında tavizler verilir alınırken, sekiz yıllık savaşta 500 bin Suriyeli yaşamını yitirdi, 7.5 milyonu ise mülteci yaşama mahkum edildi. "Suriyelileri evlerine döndürmek" denilirken dahi "güvenli bölge" denilen alanda yaşayan halklar yerinde yurdundan edildi.

Egemen sınıfların, ezilen halkları düşünmesi beklenemez. Açıklık, dürüstlük, samimiyet burjuvazinin ve siyaset anlayışının harcında yoktur. Bu değerler halkın ve proletaryanın değerleridir. Komünistler ve devrimciler, devrimci tarzın, siyasetin gereği olarak bu değerleri gözetmiş ve sıkı sıkıya sarılmışlardır. Zira devrimci ve komünistlerin siyaset anlayışında halkın çıkarları vardır. Dolayısıyla halktan gizli, kapalı kapılar ardında pazarlıklara girişmek, onun çıkarlarını pazarlık unsuru olarak görmek devrimci ve komünistler açısından söz konusu dahi olamaz. "Varlığının ilk gününden itibaren Sovyet hükümeti, Çarlık hükümetinin ve Geçici hükümetin diğer hükümetlerle imzaladığı gizli anlaşmalar ve sözleşmeleri yayınlamaya başladı ve böylece bunların talancı karakterini teşhir etti. Alman heyetiyle barış görüşmeleri sırasında her iki tarafın tüm konuşmalarını ve belgelerini yayınlamaya başladı. Böylelikle burjuvazinin gizli diplomasisine karşı düşmanlığını vurguladı. Daha sonraki yıllarda da Sovyet hükümeti bu kuralara bağlı kaldı ve dış politikada attığı tüm adımlar hakkında en geniş emekçi kitleleri bilgilendirdi." (A. g. e., s. 475)

Egemen sınıflar arasındaki "mutabakat"lar dün olduğu gibi bugün de savaşların, sürgünlerin, açlığın mutabakatlarıdır. Emperyalist-kapitalist sistem bu cihanda hüküm sürdükçe enternasyonal proletarya ve ezilen halk kitleleri bu düzene son vermedikçe bu gerçeklik de değişmeyecektir.

Devletin Göz Bebeği "Özgür Suriye Ordusu"

TC ordusunun Rojava'ya dönük işgal saldırıları sürerken, bir yandan da işgal ettiği bölgelere ÖSO'cu çeteleri yerleştirmeye ve bu bölgeleri etnik olarak "temizlemeye" devam ediyor. Efrin işgaline "Özgür Suriye Ordusu" adıyla dahil olan çeteler, "Suriye Milli Ordusu" adı altında birleşerek işgal operasyonlarına dahil oluyor. TC devletinin 'eğitip-donatması', El-Kaide ve IŞİD menşeli çeteler Suriye'nin kuzey ve doğusuna yönelik düzenlenen işgal girişimine SMO adıyla "en ön saflarda" dahil ol-

teşhir etmeli, kitlelere düzen partilerinin hepsinin ortak noktada birleştiğinin vurgusunu yapmalıyız.

Erdoğan'ın, devlet yetkilerinin, burjuva medyanın öve öve bitiremediği, Kılıçdaroğlu'nun alkışladığı cihatçı çeteler azınlık ulus, milliyet ve inançları katletmeye, bölge halkına zulmetmeye, işgal edilen bölgelerde talanı ve yağmaya devam ediyor. 29 Temmuz 2011'de Suriye ordusundan ayrılan Riyad el Esad'ın komutanlığında kurulan ÖSO, hızlı yükselişinin ardından

huru el Kaide'nin Suriye kolu Nusra Cephesi olan oluşumların rahatlıkla "gizlenebilmesini" sağladı.

Örneğin İdlib, 2015 Mart ayında ABD'nin desteği ve Türkiye, Katar, Suudi Arabistan'ın organizasyonu ile oluşturulan 'Fetih Ordusu' tarafından işgal edildiğinde kent merkezinde ÖSO, Ahrar Şam ve Nusra bayrakları birlikte dalgalanıyordu. 'Fetih Ordusu'nun esas gücünü iki cihatçı örgüt, el Kaide (Nusra) ve Ahrar Şam oluştursa da ÖSO şemsiyesi altında anı-

lan diğer gruplar emperyalistler ve yerli uşaklarına, burjuva medyaya İdlib'i ele geçirenleri "terörist" olarak anmaya gerekçe sağlamıştı.

İdlib'in ardından TC tarafından eğitilip-donatılan ve "müttefik" olarak, Cerablus, El Bab ve Azez hattına düzenlenen işgal saldırısında IŞİD'e karşı kullanılan ÖSO, yönetimi Suriye Demokratik Güçlerinin (SDG) elinde olan Efrin'in alınması

için 20 Ocak 2018 tarihinde başlatılan işgal saldırısında öne sürüldü. 63 gün süren saldırısı sırasında 200 bin Kürt yerinden edilirken, yerlerine cihatçı silahlı gruplar ve aileleri yerleştirildi. Efrin'de insanları kaçıran ailelerinden fidye isteyen ÖSO, birçok kişiyi de işkence ederek öldürdü. Hatta o kadar ki Kasım 2018'de Türk ordusu, Efrin'de ÖSO'ya bağlı yağmacı gruplara karşı operasyon başlattı.

Bozkurt ve altı ok işaretiyle cihatçıların tevhit işaretinin iç içe geçtiği TC'nin iç siyasetinde, egemenlerin çıkarlarına uygun olarak; düzen partileri, bir gün bozkurt, bir gün altı ok ve bir gün tevhit işareti yapabiliyor.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

Rojava'da Ölümsüzleşen Dört Devrimci İstanbul'da Anıldı

HABER MERKEZİ- Türkiye'nin Kuzey ve Doğu Suriye'ye yönelik başlattığı işgal saldırılarında Til Temir'de yaşamını yitiren Devrimci Komünarlar Partisi/Birlik (DKP/Birlik) savaşçısı Özge Aydın, Birleşik Özgürlük Güçleri (BÖG) savaşçıları Göze Altınöz ile Yasin Aydın ve Marksist Leninist Komünist Parti (MLKP) savaşçısı Kerem Pehlivan Kadıköy'de düzenlenen etkinliklerle anıldı.

Yapılan anma etkinliğine HDP İstanbul Milletvekili Musa Piroğlu ve HDP İstanbul İl yöneticileri, Devrimci Parti, Komün Dergisi, Partizan, Kaldıraç, Devrimci Anarşist Faaliyet, Mücadele Birliği, TİP ve ESP ile daha önce Rojava'da yaşamını yitiren savaşçıların aileleri katıldı.

'ROJAVA DEVRİMİ 21. YÜZYILIN İLK DEVRİM DENEYİMİ'

İlk olarak DKP/Birlik savaşçısı Özge Aydın için HDP Kadıköy İlçe Binasında anma etkinliği gerçekleştirildi. Komün Dergisi'nin düzenlenen etkinlikte Aydın, anısına hazırlanan sinevizyon gösterimi ile başladı. Sinevizyon gösterimi ardından Özge Aydın'ın arkadaşları söz alarak, "Rojava Devrimi 21'inci yüzyılın ilk devrim deneyimidir ve çok önemlidir. Rojava, Kürt Özgürlük Hareketiyle siper yoldaşlığıdır" dedi.

BÖG savaşçıları Göze Altınöz, Yasin Aydın ile MLKP savaşçısı Kerem Pehlivan için ise Devrimci Parti Kadıköy İlçe Binasında anma etkinliği düzenlendi. Etkinlik Til Temir'de yaşamını yitiren 4 savaşçı anısına hazırlanan sinevizyon gösterimiyle başladı. Sinevizyon gösteriminin ardından söz alan Devrimci Parti temsilcisi "Bugün burada her yere anılarını kazıyacağımız Gözde, Yasin, Kerem ve Özge yoldaşı anıyoruz. Onlar, kopuşun zincirlerini yeniden yüzüne çıkararak neferlerdir. Onlar, yaşamı ölümleriyle doğru olanı örgütleyenlerdir" şeklinde konuştu. Etkinlik Partizan, ESP ve TİP adına yapılan konuşmalar ile sona erdi.

dular.

İçerisi yana yana da tezkereye "evet" diyen Kılıçdaroğlu, ÖSO'daki ışığı görmüş olacak ki "Afrin'de, İdlib'de Suriye halkına olağanüstü güzel hizmetler götürüyorlar. Fotoğraflarını gördüm, bana bilgi verildi" açıklamasına imza attı. Konu devletin bekası olunca "İslamcı AKP", "laik CHP" ve "milliyetçi MHP" aynı noktada birleşebiliyor. Dilinden 'laikliği', 'ilericiliği' düşürmeyen CHP'nin, konu TC devletinin devamlılığı olduğunda, cihatçı çeteleri alkışlayabileceğini görüyoruz. Karakteri ve özü itibarıyla faşist niteliğe sahip olan CHP'nin kitlelerde yarattığı bilinç bulanıklığıyla savaşmak için, bu faşist politikaları

"ideolojik" zayıflık, disiplinsizlik, dış desteğe muhtaç olması gibi etmenler sebebiyle aynı hızla düşüşe geçti. 2012-2013 itibarıyla Nusra Cephesi, IŞİD, Ahrar Şam, Hazım Hareketi, Nureddin Zengi Hareketi, İslam Ordusu, Sukur Şam, Feylak el Şam, Faruk Tugayı, Mücahitler Ordusu, Suriye Devrimciler Cephesi, Fatih Sultan Mehmet Tugayı, Liva Tevhid gibi grupların adı Suriye'nin farklı bölgelerinde daha belirleyici hale geldi. Yine de "ÖSO" kalıbı yukarıda adı geçen grupların çoğu ve emperyalistler için kurtarıcı bir şemsiye işlevini korudu. Suriye'de çoğu zaman geçici koalisyonlar halinde hareket eden farklı silahlı gruplar, "Muhafızlar", "İsyancılar", "İlimliler" gibi ifadelerle anılırken bu, en meş-

Eski Şişede Yeni Şarabı Sunan Eski Tüfek Bir Revizyonist: Veysi Sarısözen!

G enel ve gündelik siyasal yaşamda ilkelerden başışık, ilke sorununu barındırmayan hiçbir sorun gösteremeyiz. Devrimci hedefler, devrimci çizgi, devrimci duruş ve anlayış ilkelere dayalı siyasal mücadele ile var edilerek büyütülebilir. Devrimci konum ve kimlik sadece ilkelere dayalı siyasal mücadele ile devrimci konum ve kimlik arasında bağı zedeleyip önemsizleştirerek devrimci ilke ve hedeflerinden kopanlar aksi iddiaları ne olursa olsun devrimci hedefler, devrimci çizgi, duruş ve anlayış yerine sadece politik yaşamda pragmatizmden beslenen tasfiyeciler zeminini güçlendirirler.

Sömürü sisteminin temel yapısını değiştirmeksizin iyileştirmeyi hedefleyen, egemen devletin sınıfsal niteliğini, ekonomik ve siyasal güç ilişkilerini görmezden gelen, sömürü ilişkileri ile bundan doğan çelişki ve çatışmalardan bağımsız ele alınan sınıf işbirlikçi politik anlayışlar ilkelere yok sayıldığı

zeminde boy verir. Devrim ve devrimin silahları açıktan reddedilmese de burjuvazinin sınıf çıkarlarının hizmetinde işlevsiz bir araç olan parlamentonun emekçi halkın hizmetinde bir araç durumuna getirilebileceği hayali de bu zeminde pazarlanır. Devrimci olan ne varsa ötelenirken 'barış' masalarına eşlik eden kerameti kendinden menkul 'federal parti', 'Zeytin dalı koalisyonu', 'konfederal birlik' gibi sınıf işbirlikçi, ufku demokratik ve eşitlikçi burjuva toplumu aşmayan modeller bu zeminde önerilir.

Devrimci süreçlere lafta katılan(lar), üstte sıraladığımız tasfiyeciler modelleri önerenler, ideolojik öncülerinden biri olan Viktor Adler'in ruhuna rahmet okuturcasına şahsına münhasır gazete köşelerinde düzen içi yakla-

şımalarına ciddiyet kazandırmak için ara sıra devrimden söz etmeyi de ihmal etmezler. Uzlaşmazları uzlaştırmaya soyunarak 'tek adam', 'tek parti' faşizminin seçimlerle yenilebileceğini varsayan parlamentarist budalalar, egemen burjuva klikler arasında birini diğerine karşı desteklemekten, emekçi halk kitlelerini diğerine karşı saflaştırarak burjuva kliklerin arkasına sıralamaktan da geri kalmazlar.

Dünün bugünkü gerçekleriyle çeliştiğine aldırmadan kalem oynatan ve tasfiyeciler anlayışlar(ını) dillendirenlerden biri de Yeni Özgür Politika yazar-

balık hafızasına" sahip sanan birinin böylesi bir soruyu soruyor olmasının politik bir kıymeti harbiyesi olmasa da bizler onun anlayacağı bir şekilde cevaplamaya çalışalım.

Öncelikle; tarihsel zaferlerimizin deney ve derslerini, yenilgilerimizin deney ve dersleriyle birleştirme becerisinden yoksun, kendi geçmiş tarih(ler)ini, o tarihteki rollerini, ilişkiler(in)i sorgulamaktan bilinçli olarak kaçınan; yaşadığı trajik durumunun muhasebesini yapmadan Uluslararası Komünist Hareketin tarihini kendi ifadesiyle 'değerli arşivini' subjektif,

yaşamının 'yerli, orijinal' teorik ve pratik arayışlarında olan birinin Stalin ve Mao yoldaşı, onların Marksist-Leninist-Maoist görüşlerini hata ya da sapma olarak değerlendirmesi hiç de şaşırtıcı değildir.

Veysi Sarısözen, tarihi işçi sınıfına ve ezilen halk yığınlarına ihanetle dolu TKP'nin bir bileşeni ve önderiyken hangi sınıfsal ve siyasal tutuma sahipse şimdi onu güncel uyarlayan ve devam ettiren bir niteliğe sahiptir. Sınıf işbirlikçi çizgisi, Kürt Ulusal Hareketi'nin reformist yanının en güçlü destekçisi, gelişmeleri reformist bakış

açısıyla "güçlü kalemi" ve deneyimiyle donatma rolü üstlenmiş eski bir revizyonist tüfektir. Eski şişede yeni şarabı satan bir tüccar...

İşçi sınıfı tarihini ve onun çeşitli ülkelerdeki gelişimini, savaşımını, deneyimlerini, gerçekliğini bütünlüğü içinde anlamak için MLM anlayışlara sahip olmak gerekir. Küçük burjuva aydın ve yazarların, V. Sarısözen gibi satırlarında tasfiyeciliği kutsayanların, proletaryanın sınıf mücadelesi tarihini anlayamamaları ya da tersinden yanlış anlamaları doğaldır. Veysi Sarısözen devrimci bir örgüt olan MLKP'yi överken esasında MLKP'nin devrimci yanını ve dinamiklerini değil onun kendi revizyonist, reformist görüşlerine uygun gördüğü politikalarını alkışlayarak cesaret aşısı vurmaya çalışmaktadır. Sarısözen'in tarihsel sorumluluğunu tüm devrimci hareketlerin reformist hatta cesaretlendirilmesi, sınıf işbirlikçi rotaya cesaretle girmesini sağlamak şeklinde tanımlamak olanaklıdır. Kürt Ulusal Hareketi'ni överken ve yüceltirken de başka devrimci hareketleri alkışlarken de orta sınıf aydın özellikleri ve TKP eskisi tüm düşünsel yaklaşımlarını donanarak zehirli bir sarmalık gibi hareket etmektedir.

Sarısözen'in TKP, TBKP'den ÖDP ve

larından Veysi Sarısözen'dir.

DELİ SAÇMALARSA EĞLENCİLİ OLUR; SARISÖZEN SAÇMALARSA NE OLUR?

28 Ekim 2019 tarihli köşesinde 25'inci kuruluş yıl dönümü nedeniyle MLKP'ye güzellmeler yaptıktan hemen sonra "hiç gereği yokken" anti-Maoist hezeyanları depreşen V. Sarısözen; "Derinlerden bir itiraz duyar gibiyim: Maoistler 1920'de açılan bu bayrağı yükseltebilir mi?" diye soruyor. Devamında verdiği cevaplar ise ne tarihte ne bugün Maoistlerin devrimin bayrağını yükseltmediği ve yükseltmeyeceği üzerine revizyonist ve Troçkist yaklaşımlarını temellendiriyor. Orak çekiçli bayrağımıza, temsil ettiği değerlere, onu daha da yukarıya yükselme kavgasına uzak, herkesi kendisi gibi "inkârcı

keyfi değerlendirmelerle çarpıtan; Stalin yoldaş karşısında Troçki ve Buharin'in 1915 ve 1919'teki ihanetlerini ve 1933'te Nazilerin arkasına takılıp seçim mücadelesine girerek Nazilerin iktidara yürüyüşlerinin yolunu açan, 'şiddetten kaçınmak' adına teslimiyeti tercih eden Alman sosyal demokratlar özgülünde tarihsel gerçekleri (rolleri) ihanet olarak değil de bölünmeler, rekabet olarak adlandıran; Şefik Hüsnülerin, Bilenlerin, Aybarların, Kutluların yoldaşı olmuş, SBKP 20. Kongresi'nde çıkan sınıf işbirlikçi "barış içerisinde bir arada yaşamayı" öğütleyen kararları yoldaşlığı dönemlerde savunan; Kruşçevleri, Brejnevleri ML görerek alkışlayan, bugün alkışladıkları revizyonist dönüklere öykünerek ülkemizde 'barış içerisinde bir arada

SDP'ye uzanan yöneticilik "kariyeri" revizyonist, reformist görüşleri ve her bir aşamada bukalemun gibi renk değiştiren çizgisiyle maluldür. Bir yandan "Apoculuk" övgüleri di-zer, Ertuğrul Kürkçü'yü alkışlar diğer yandan MLKP'ye taltif yapar. Kendisini "komünist Apocular" safında ilan eder, birbirine zıt her türden ideoloji ve çizgiyi "kucaklayarak" bugünler de "bayrak" gördüğü "Apoculuk"la ilişkilendirir. "Apoculuk"u farklı ideoloji ve çizgilerin üstünde, onların eklem-lendiği bir "insanlık bayrağı" olarak değerlendirir. Rojava'daki devrimci örgütlere övgüsünün kaynağında da bu vardır. Ona göre Rojava'da yaşa-nanalar "Apoculuk"un bir eseridir ve ideolojisi, çizgisi ne olursa olsun bu "bayrak"la birlikte saf tutanlar büyük mücadelenin ve Mustafa Suphi'nin bayrağını dalgalandırmaktadır. Ona göre "Apoculuk", "doktrinci ya da dogmatik olmayan devrimin pratiği, teorisi, stratejisi ve taktiği" demektir. Aslında Sarisözen'in, kendi revizyo-nist, reformist ve çizgisiz duruşuna ve savunularına uygun olduğu için "Apo-culuk"u bayraklaştırdığı ve herkesi de buraya çağırdığı açıktır. Sarisözen'in "Apoculuk" şakşakçılığı kendini daha ne kadar var eder bilinmez. Fakat "anlaşılmaz" olan, ideolojik mezhebi bu kadar esnek ve geniş bir hâl almış olan Sarisözen, eski geleneklerinden ya da kendisinin deyimiyle "doktri-nerlik"ten kurtulamamış olmalı ki yazılarında yer yer "Maoistler"e karşı hezeyanlarını ortaya koymaktan du-ramaz. "İnsanlığın bayrağı"na erişmiş olmasına karşın "Maoistler" şerhi

düşmeden, oraya dikkat çekmeden yapamaz.

Sarisözen'in Mao yoldaşın felsefe, bi-limsel sosyalizm ve ekonomi-politik özellikle de sosyalizme dair teorileri, çelişme yasası ve proletaryanın sa-vaş öğretisi noktasındaki katkılardan bihaber olması da doğaldır. Mao yol-daşın anlaşılabilir doğru bir şekilde yorumlanabilmesi ancak sınıf müca-delesinin devrimci tarzda kavranabilmesi, proletarya diktatörlüğüne ve komünizme bağlı kılınabilmesiyle olanaklıdır. Fakat Sarisözen'de vuku bulan şey, revizyonizmin Bernste-in'den arta kalan "Ne olursa olsun, nihai amaç benim için hiçbir şeydir; hareket ise her şeydir" düsturudur.

V. Sarisözen'in hemen hemen tüm söylemleri ideolojik-politik-moral değerlerin iflas etmişliğinin kanıtıdır. Enerjisini her koşulda revizyonist-re-formist zeminin güçlenmesi için harcayan, Kemalizm mirasçılığından zorlanmadan politik rotasını "Apo-culuk"a çevirerek ona eklemelenen biri-nin "derinlerden itirazını duyar gibi" olsak da -inandırıcılığı bir yana- yarın koşullar uygun olduğunda hiç düşün-medem bugün bulunduğu zemini de terk ederek söylemde de olsa Stalinci hatta Maocu da olabileceği düşünülebilir. Mao yoldaş "İnsanın kafasında varlıklarını sürdüren gerici fikirler burjuvazinin ve küçük-burjuvazinin üst kesimlerinin fikirleri bir anda değiştirilemez. Bu değişiklik uzun bir zaman hem de çok uzun bir zaman süresi içinde gerçekleşecektir." der. Yazarımız söz konusu değişimin çok

uzağında olsa da kafasında varlığını sürdüren küçük burjuva fikirlerin değişmesi "mümkündür" diyerek bu başlığı noktalayalım.

"BUGÜNÜN DEVRİMCİSİ NEDİR?" *

Devrimci mücadeleyi ve devrimci ya-şamı bir dünya görüşü, bilimsel bir kavrayış, değerler bütünü ve kimlik olarak özümseyemeyen biri, yakın dönemdeki ve dünkü pratiği orta yerdeyken ne yaşadığı dünya hakkın-da tutarlı, net ve sistematik bilgilere sahip olabilir ne de sağlıklı bir akıl yürütmeye doğru fikirler üretebilir. V. Sarisözen için olsa olsa söz konusu mümkünün sınırlarını zorlayan yeni yanılgılar olabilir. MLM eylem kılavuzu olarak kabul edilmediği, başka bir dünya tarifleyen ya da isteyenler MLM'nin bütünlüğüne, devrimci özü-ne dayanmadığı müddetçe yazarımız-zın makalesinde Aristocu düz söylem-le belirttiği şekilde "devrimci süreç nerede merkezleşmişse orada (Ro-java'da) yer alma"yı benimseseler de bu durum devrimleşmeye yetmeyecektir. "Devrim tarihinin granitten ar-şivini" biraz karıştıranlar bunun böyle olmadığını, olamayacağını görecekler. Mümkündür ki yazarımız bu söylem-le kendisine, tercihlerinden dolayı bugününe dair devrimci rol(ler) biç-mektedir. Ama yazık ki yazarımız ve benzerleri; BPKD'nin önderlerinden Zhang Chunqiao'nun kapitalist yol-cuları ifade ederken söylediği gibi devrimi "bir otobüs gibi görüp" yo-lun hemen başında ilk durakta ine-rek otobüsü terk ettiklerinden atlan adımlara, adımlayan yolculara yoldaş

olmaları da mümkün değildir.

Devrimci-komünist olmak iddiasın-daki hiçbir birey ve anlayış, ezilen ulusun iradesine saygı ya da dayarı-nışma adına kendi bağımsız prog-ram ve politikalarından vazgeçerek ya da bayrağını terk ederek ezilen ulusun özel ya da genel eğilimine, onun bayrağına dahil olmaz. Komü-nistlerin ezilen ulus hareketleriyle ilişkisinde belirleyici olan kendi bağımsız program ve politikasıdır. Bizler ezilen ulus mücadelelerini emperyalist-kapitalist sisteme karşı dünya proleter devrimlerinin temel bir ittifakı görür, bu temelde strateji ve taktiklerimizi oluşturur ve bununla bağlantılı olarak ezilen ulusların özgürce ayrılma hakkını (kendi devletini kurma hakkını) ve ulusların tam hak eşitliğini tavizsiz savunur, bunun için mücadele ederiz. Ancak Sarisözen'de dün de bugün de vücut bulan proleter devrimler ve buna bağlı tutarlı bir devrimci çizgi ve du-ruş değildir.

Bugün Kürt hareketinin ve kendi de-yimiyle "Apoculuk"un peşine takılan V. Sarisözen gibi burjuva-liberal ay-dın ve yazarlar bu ayrımların önemi-ni anlayamazlar. Söylem devrim de olsa talep ve istemlerini zaten ola-bildiğince geri sınırlara çekmiş bir politik hareketin teorik ve stratejik yönelimi, süreci devrimle taçlandırma-raz ve devrim istemden ibaret kalır. Zamanın değiştirdiği ya da eskittiği şey MLM'nin devrim teorisi değildir. Eskiye daha doğrusu paslanan şey Sarisözen gibi moral değerleri çök-müş "eski tüfeklerin" bugünün re-formist-liberal ideolojileriyle buluşan revizyonist çizgisidir.

Kaypakaya yoldaş, "her zaman bir-leşmeyi" savunan TİİKP revizyonist-lerine şöyle cevap veriyordu: "Ko-münistler, devrim safında yer alması mümkün olan bütün güçlerle elbette 'birleşmek' isterler ama her ne pa-hasına olursa olsun değil! Şartlar ne olursa olsun değil! Kendi ilkelerinden ve hedeflerinden vazgeçerek değil! Başkasının kuvvetine güvenerek, bağımsızlığını kaybederek, inisiyati-fi elden çıkararak değil! Burjuvaziye kuyruk olarak değil!" Komünistler bu doğruyu Sarisözen gibi her dönem farklı bir renge bürünen revizyonist-lere karşı bugün de savunmaktadır ve savunmaya devam edecektir.

*Veysi Sarisözen'in aynı makalesin-den.

İDEOLOJİK TESLİMİYETE, PAS DEVRİMCİ SAVAŞ

“Silahları gömersen devrimi de gömersin.”

Savaş kelimesinin kendisi birçok insana, özellikle ölüm ve sakat kalmayı anımsattığından çok soğuk gelir. Buna egemenlerin sözde savaş karşıtı kara propagandalarını da eklediğimizde bu duygu daha da güçlenerek kitleler arasında kabul görür duruma gelmektedir. Bundan daha vahimi devrimci çevrelerde de bu anlayışın şu veya bu oranda karşılık görmesidir.

Öncelikle şu noktada anlaşmak gerekiyor. Sınıflı toplumun ortaya çıktığı günden itibaren ezen ve ezilen sınıflar olmuştur. Ve o günden itibaren ezen pozisyonunda olanlar ellerindeki her zor aletini (asker-polis, hukuk, aile, din vb.) kullanarak ezilenleri hem kontrol hem de baskı altında tutmaya çalışmışlardır. Ezilenlerin en basit hak arama talepleri bile günümüzde olduğu gibi tarihte de hep egemenlerce acımasızca engellenmeye çalışılmıştır. Bunun doğal bir sonucu olarak sömürülen ve ezilenler, sömürücü ve ezenlere karşı savaşmadıkça hiçbir hakka erişemeyeceklerini kendi acı deneyimleri ile öğrenmişlerdir. Bu savaşın biçimi ve sertliği, istenen hakkın büyüklüğü, günün şartları ve egemenlerin karakteriyle paralellik arz eder.

Sistemi hedefleyen tüm hak arayışları tarih boyunca egemenler tarafından kanla bastırılmış, “elebaşı” olarak nitelendirilenler başta olmak üzere, harekete yön verenler acımasızca katliamlardan geçirilmiştir. İşçi sınıfı da tarih sahnesine çıktığı ilk günden itibaren silahlı mücadelenin kaçınılmazlığını bu acı deneyimlerinden öğrenmiştir. Yani devrimci mücadele ve onun mecburi sonucu illegal-silahlı örgütlenme bir tercih değil zorunluluk olmuştur.

Doğu Bloku ve Sovyetler Birliği, üzerlerindeki sahte kızıl pelerin-

lerini attıktan sonra daha fazla yaşam alanı bulan “yeni tipte revizyonizm”in etkisi ile birçok ulusal, devrimci ve “komünist” hareket, ellerindeki silahları gömmenin ve legalleşmenin yollarını aramaya başladılar. Bu gelişme gölün bir günde donmaması gibi kısa zamanda ve sorunsuz olmadı, olamazdı da. Öncelikle Marksizm-Leninizm-Maoizmin emperyalizm, devlet, devletin niteliği, savaş, illegal mücadele gibi genel teorileri reddedilmeden içleri boşaltıldı. Kruşçev’in “bir arada-barış içinde yaşama” ve Kautsky’nin “ultra-emperyalizm” tezleri utangaçça yeniden savunulur hale geldi. Bu sapmalar karşısında komünistlerin tavrı dün olduğu gibi bugün de net oldu.

Emperyalizmin sermaye ihracına ve kâr hırsına dayanan karakteri ve devletin egemen sınıflara hizmet eden özelliği değişmemiştir ve değişmeyecektir de. Zaten bu özellikleri değiştiği gün onların varlığından söz etmemize de gerek kalmayacaktır. Egemen tarih anlayışının faşist Kemalizm ideolojisinden demokrasi yaratma çabası ne kadar boş ise kendine ulusalcı, devrimci-demokrat ve/veya komünist diyen hareketlerin de var olan egemen sistemden demokrasi çıkarmaları o kadar manasızdır. Mao esasen burjuva demokrasisi yerine “burjuva diktatörlüğü” kavramını kullanarak meseleyi nasıl anlamanız gerektiğini de ortaya koymuştur.

Devlet biçiminin faşizm olduğu her yerde esas mücadele biçimi silahlı ve illegal mücadeledir. Kendine sosyalist, devrimci diyen birçok hareketin bu gerçekliği son yıllardır göz ardı ettiği yetmezmiş gibi bir de bu doğruda ısrarcı olan yapıları “süreci okuyamayan, dünyadaki değişiklikleri anlayamayan, dogmatik, maceracı vb. yapılar” olarak adlandırmaları için geldiği vahim aşamayı

göstermesi açısından önemlidir. Kantarın topuzu kaçmış bulunmaktır. Silahlardan ve illegal mücadeleden uzaklaşmak için akla hayale gelebilecek her argümanın bu çevrelerce kullanılması için bir ayağını oluştururken diğer ayağını da kendi durumlarını gizlemek için halka yönelik kara propagandalar yapmaları, halkın devrime ve devrimcilere olan inancını kırmaya çalışmaları

Ustaların öğretileri doğrultusunda öğrenerek süreci analiz etmek bizi birçok sapmadan koruyacak, sapsapmalara karşı mücadelede bize yol gösterecektir. Çünkü orada işçi sınıfı ve ezilenlerin kanla yazılan tarihi deneyimlerinden damıtılarak elde edilen eşsiz ve dolaysız bilgiler mevcuttur. Bu bilgiler içinden geçtiğimiz karanlık süreçte bizim kutup yıldızımız olmalıdır.

oluşturmaktadır.

At izinin it izi ile karıştığı dönemlerde devrimci ve komünistler, bu çevrelerin ağızlarından dökülen zehirli düşüncelere karşı MLM’nin doğrulardan oluşan ideolojik zırhını kuşanmalarındır. Kimin ne dediğine bakmadan önce klasiklere geri dönmek hayati bir önemdedir.

Ülkemizde faşist Türk devletine karşı verilen mücadele aynı zamanda dünyada bugün egemen olan emperyalist-kapitalist sisteme karşı verilen bir savaştır. Bu savaşın esasını silahlı mücadele oluşturmaktadır. Bunun bir ayağı halk savaşının bugün esas alanı olarak kırlardaki gerilla savaşı iken diğer ayağı da şehirlerdeki silahlı mücadele biçimle-

FAŞİZME ve REFORMİZME KARŞI KARŞI SAVUNALIM

ridir.

Yeni tipte revizyonizmden etkilenen bazı hareketler, içine düştükleri iddiasızlığın sonucunda, kırdaki İHA (insansız hava aracı) ve SiHA'ların (silahlı insansız hava aracı) varlığını bahane ederek artık kırdaki gerilla tarzı savaşın imkânsızlığının kara propagandasını yaparken şehirlerde de mobese kameraları nedeniyle illegal mücadelenin olamayacağı-

gerçeklik birçok yapı tarafından günümüzde yalnızca AKP/Erdoğan özelinde dillendirilerek büyük bir yanılgıya düşülmektedir. O kadar ki AKP iktidarına karşı CHP, İYİ Parti ve Sadet Partisi ile cephe arayışına girecek kadar yoldan sapılmaktadır. Oysa son yaşanan Suriye işgalinde bu partilerin takındıkları tavırlar hiç de AKP'yi aratmayacak düzeydeydi.

Ülkelerin sosyo-ekonomik yapısı

geçen 47 yıla rağmen aynı şekilde geçerlidir. Sorun yaşanan nicel değişimlerde değildir. Önemli olan nitel değişimlerdir ve bu konuda ülkemizde nitel değişime denk düşecek bir farklılaşma yaşanmamıştır.

Tarihi unutursak hep aynı yerde dolaşıp dururuz. Doksanlı yılların başlarında gelişen gerilla mücadelesi ile birlikte gündeminde gerilla mücadelesinin "g"si bile bulunmayanlar, adını ve içeriğini farklı koysalar da o dönemlerde birer birer (örneğin TDKP'nin silahlı ajitasyon-propaganda birlikleri gibi) gerilla birliği oluşturmaya başladılar. Bugün bu yapıların neredeyse tamamı bu mücadele biçiminden vazgeçmiş durumdadır. Yani rüzgâr nereden esiyorsa rotalarını o tarafa çevirmişlerdir.

Gün şunun bunun dediğinden etkilenme günü değildir. Gün İbrahim Kaypakkaya'nın çizdiği yolda ilerlemenin günüdür. Dışarıdan bu kadar ideolojik saldırının olduğu dönemde çizgide ısrar etmek tutuculuk veya süreci okuyamamak değildir. Aksine "yeni tipte revizyonizm" in saflarımızda açmaya çalıştığı gediğe karşı sağlam durmaktır. Bu birçoklarının hoşuna gitmiyor ve gitmeyecektir de. Onların istediği bizim de silahları gömmemizdir. Ama biz biliyoruz ki bizim gibi ülkelerde silahları gömersen devrimi de gömersin.

Bu şartlar altında bize düşen içinde bulunduğumuz durumu nasıl değiştirebileceğimize kafa yormaktır. Düşmanın elinde yabana atılmayacak bir teknolojik üstünlük var. Ama bunun karşısında açmaza düşmek devrimcilik değildir. Devrimci olan, ona karşı nasıl savaşacağını yollarını arar. Termal kameraları ilk kullandığında da İHA'ları ilk uçurduğunda da düşman gerilla mücadelesi yürüten yapılara ciddi kayıplar verdirdi. Ardından gerilla giysilerini islatarak termale, bir şemsiye ile

İHA'lara karşı önlemler geliştirdi. Clara Zetkin'in dediği gibi "eğer savaşsan yenilebilirsin ama savaşmazsan zaten yenilmişsin." Biz yürüttüğümüz savaşı geliştirmeye ve boyutlandırmaya odaklanmak zorundayız. Bunu başardıkça hem kitlelere hem de diğer devrimci yapılara umut kaynağı olacağız. Bunun için mücadelenin her alanında bulunan yoldaşlar kendini savaşa göre örgütlemek zorundadır.

Bu ne demektir; savaşçı bir parti olduğumuzu bilince çıkarmaktır. Kendimizi teorik ve siyasi olarak geliştirmektir. Pratik olarak tüm görevlere hazırlanmaktır. Bir şeye yapamayız diye bakmayı aksine sorunların üstesinden nasıl gelebiliriz diye kafa yormaktır. Kendimize ve yoldaşlarımıza eleştirel ve öz eleştirel yaklaşmaktır. Çizgimizi her ortamda çekinmeden savunmaktır. Yaptığımız her şeyin savaşa ne kadar hizmet ettiğini sorgulamaktır. Bununla birlikte herkesin bulunduğu yerde, çevrede savaşın fiziki ihtiyacı olan ne varsa onların tedariki için yollar aramasıdır.

"Zulmün olduğu yerde insanlar isyan etmemesini söyleyen alçağın tekidir" şiarını elimize bayrak ederek düşmanın teknolojik üstünlüğünün geldiği aşamadan bağımsız olarak öncelikle bu isyanın zorunluluğuna, haklılığı ve meşruluğuna odaklanmalıyız. Bizimki gibi ülkelerde mücadelenin esasını silahlı mücadelenin oluşturacağını unutmadan ama düşmanı da küçümsemeden haklı savaşımızda kararlılıkla ilerlemeliyiz. Hangi maskeyi takınırsa takınsın şu an egemen olan sistemin işçi sınıfı ve ezilenlerin baş düşmanı olduğunu bir an bile olsun akıldan çıkarmamak gerekir. Mao'nun dediği gibi "emperyalizm kâğıttan kaplandır." Onu dev aynasında görmek baştan yenilgiyi kabullenmektir. Bize düşen onu yenmenin yollarını bulmaktır.

nı çığırkanlığını yapmaktadırlar. Ve lafı dolandırarak devrimcilere kalan tek şeyin legal mücadele alanları olduğunu söylemektedirler. Bugün birçok yapı içerisinde dillendirilen legal parti anlayışları bu tespitlerin doğal bir sonucudur.

Türk devletinin karakteri kurulduğu günden itibaren faşisttir. Bugün de bu gerçeklik değişmemiştir. Bu

bize devrimin yolunu çizer. Başta dediğimiz gibi bu bir tercih değil doğal bir sonuçtur. Bu doğrultuda Türkiye gibi yarı sömürge, yarı feodal olan ve sürekli faşizmle yönetilen ülkelerde mücadelenin yolu Mao yoldaşın teorileştirdiği şekliyle halk savaşı şeklindedir. Bu gerçeklik İbrahim Kaypakkaya'nın zamanında ne kadar geçerliyse üzerinden

Politika Kitlelerde Vücut Bulmalıdır

Çocuğa karşı işlenen suçlar her geçen gün artarken bunun en büyüğünü çocuğa yönelik cinsel istismar oluşturuyor. Neredeyse her gün çocuğa yönelik cinsel istismar haberi görüyoruz. Yer yer kitleler buna tepki olarak kendiliğinden sokaklara dökülüyor yer yer ise belli çağrılar altında bu eylemler gerçekleştiriliyor. Bugün çocuğa yönelik istismarı yakıcı bir sorun olarak değerlendiriyoruz çünkü çocukları geleceğimiz olarak görüyoruz. Bu soruna bir nebze olsun müdahale etmek, kadınları bu konuda bilinçlendirmek ve çocuğa yönelik istismara karşı daha örgütlü bir mücadele yürütmek doğrultusunda Yeni Demokrat Kadın olarak Kartal, Esenyurt, Sarıgazi ve 1 Mayıs Mahallesi olmak üzere dört bölgede paneller dizisi gerçekleştirdik. Bu panelleri gücümüz oranında yaygın kitle ve sokak çalışmalarına dönüştürdük. Hem kadınları dinledik hem de kadınlara anlattık diyebiliriz.

Çalışmamızın hedef kitlesini kadınlar oluşturuyordu. Bunun bir nedeni toplumsal cinsiyet rolleri ve cinsiyetçi iş bölümüyle birlikte çocuk bakımının kadına yüklenmesi iken bir diğer nedenini çocuğa yönelik cinsel istismar suçunun faillerinin neredeyse hepsinin erkek olmasıydı. Burada toplumsal cinsiyet rollerini ve cinsiyetçi iş bölümünü kabullendiğimiz gibi bir

algı oluşabilir. Sorunu sistem sorunu olarak temellendirmekle birlikte mevcut durumda buna müdahale etmeyi gerekli gördük. Kadınların erkeklere oranla çocuklarıyla daha fazla vakit geçirdiği, çocuğa yönelik saldırılara karşı daha duyarlı olup öfkesini sokaklara taşıyabildiği bir gerçek. Bu doğrultuda da kadını bilinçlendirmeyi hedeflerken esasımıza sorunun çözümüne dair toplumsal cinsiyet rollerini ve cinsiyetçi iş bölümünü yıkmayı, sistemi hedef göstermeyi koyduk.

Çalışmamızı iki aylık bir sürece yayarak alanlarda bulunan kadın arkadaşlarımızı harekete geçirmek, kitle faaliyetimizi geliştirmeyi ve yaygınlaştırmayı hedefledik. Uzun zamandır sokak çalışmamız (afiş, bildiri, broşür vs.) yoktu. Takvimsel gündemler üzerinden bir faaliyet gerçekleştiriyorduk. Bu durumun farkına vararak kadın faaliyetimizi takvimsel gündemlerden çıkarmayı, kadın kitlelerine gitmenin süreklilik arz etmesi gerektiği ve kitlelerin taleplerinin faaliyetimizde doğru bir ele alışla vücut bulması gerektiğini ortaya koyduk. Tartışmalarımız bizleri doygunluğa ulaştırırsa da pratikte sınıyacaktık, ürettiğimiz faaliyetimizin gerçekliğini...

Nitekim de öyle oldu. Çocuk istismarını hukuki, psikolojik ve siyasi boyutuyla tartışmayı kararlaştırdık.

Bunu belirlerken somut mücadele yöntemlerinin de her yönüyle tartışılması ve kitlenin bu anlamda bilinçlendirilmesi gerektiğini düşündük. Yalnızca hukuki ve psikolojik mücadelenin bizler açısından nihai sonuç getirmeyeceğini, çocuk istismarının toplumsal bir sorun olduğunu ve toplumsal kurtuluş ile ele alınması gerektiğini belirttik. Panelleri gerçekleştireceğimiz alanlarda tüm kadın yoldaşlarımız kendini ortaya koyarak panellerimizin başarılı geçmesi amacıyla çalışmalara başlamış oldu. Faaliyetimizin biçimini genel hatlarıyla okul önlerinde broşür dağıtma, çat kapı ev ziyaretleri yapmak, merkezi yerlerde afiş çalışmaları gerçekleştirerek olarak belirledik.

Bizler açısından en verimli okul önleri ve ev çalışmaları oldu. İlk defa çat kapı yaparak evine gittiğimiz kadınlarla sıcak temas kurmak bizler için çok değerliydi. Orada gerçekten bu sorunun kadınlar için çok can yakıcı olduğunu bir kez daha gözlemlemiş olduk. Ve gittiğimiz her kadın bu konuda çok duyarlıydı ama ilk temas ile geniş bir kadın kitlesini çalışmalarımıza dahil edemeyeceğimizin bilincindeydik. Panele katılımları da nice kişi sayısı olarak ele almadık. Bu çalışma, kapısını çalabileceğimiz, kadın mücadelesine dair sohbetlerimizi geliştirebileceğimiz kadınlara ulaşmamızı

sağlamıştı. Çalışmanın hedefine ulaşmasını da buradan değerlendirmeyi daha doğru buluyoruz.

Tüm panellerimizin gerçekleştirileceği gün pazar günüydü. Bunun aslında hedeflediğimiz kitle açısından olumsuz olduğunu gerçekleştirdiğimiz pratik çalışmalarda kadınlarla sohbetlerimizde gördük. Gittiğimiz semtlerde sohbet ettiğimiz kadınlar bizlere pazar günü bir etkinliğe katılmalarının mümkün olmadığını dile getiriyordu. Çünkü pazar günleri eşi işe, çocukları da okula gitmiyordu. Ataerkil sistem içerisinde toplumsal cinsiyet rolleri ve cinsiyetçi iş bölümünün devletin tüm aygıtlarıyla kadınlara empoze edildiği açıktı. Bu kültürle yetiştirilen her bir kadın için pazar günü evde aile içi kadın emeğinin en yoğun olduğu ve evde olunması "gereken" bir gündü. Bunu pratik çalışmalarımızda fark etmiş ve "hafta içi bir gün olsaydı belki de daha fazla kadın kitlesini panellerimize taşıyabiliriz" sonucuna varmıştık.

Çocuk istismarına yönelik çalışmamızın gittiğimiz kadın kitlelerinde vücut bulduğunu ve kitlelerin bu sorunda ortaklaştığını gördük. Bu da politikamızın sürece uygunluğunu bizlere gösterdi. Ama nice katılım olarak ele alırsak; kitleye dönük kadın faaliyetimizin sürekli olmamasının sonuçlarını da görmüş olduk. Bundan sonra kitle faaliyetlerimizi süreklileştirmeyi önümüze görev olarak koyduk. Her şeyden öte bu faaliyet biz YDK'lı kadınlara çok şey kattı. Kendimiz de bu çalışma içerisinde çok şey öğrendik. Bizler de çocuk istismarı, sorunun hukuki, psikolojik boyutu ve detayları noktasında birçok yeni şey öğrenmiş olduk.

Egemenler bir bütün tüm aygıtlarıyla saldırılarını büyütüyor. İşçi-emekçiler açısından çelişkiler gittikçe derinleşiyor ve bu durum devrim için olanakları yaratıyor. Böylesi bir süreçte ortaya çıkan tüm olanakları var olan araçlarımızla değerlendirmeli, kitleler de vücut bulan politikalar üretmeliyiz. Kitlelere, özelden kadın kitlelere dönük faaliyetlerimizi yaygınlaştırmalı, bu faaliyetlerle birlikte kitleleri bilinçlendirmeli ve örgütlü mücadeleye katmalıyız.

Bir YDK'lı

"Bir Adım İleri"den Ne Anlamalıyız?

Devrim mücadelesinde yer alan her birey için, yenilenmek, ilerlemek ve devrim mücadelesindeki kararlı duruşunu yükseltmek her zaman önemlidir. Bireyle mücadele içerisinde yaşadıkları çelişkileri giderdikçe buna paralel mücadelenin yüklemiş olduğu sorumluluklar arttıkça, bir yenilenme, ilerleme ihtiyacı açığa çıkar. Bu ihtiyaca yanıt olmak, ideolojik, politik ve örgütsel anlamda bir gelişimi gerektirir. Şüphesiz bu gelişim bugünden yarına yaşanan sınırları net olan bir durum değildir. Kişiden kişiye, yetenek, olanak, kapasite ve gelişim isteği temelinde değişen, bir sürecin bütünüdür. Fakat bunlar içerisinde esas belirleyici olan bireylerdeki gelişim isteğidir. İleriye doğru bir gelişimi istemek, özellikle ne istediğini, ne için istediğini bilen bir devrimci için önemli bir yerde durmaktadır. Çünkü bunun altında ideolojik bir şekilleniş yatmaktadır. Bireylerin ideolojik duruşları da ileriye ve geriye doğru değişen bir durumdur. Bu durum kendi içerisinde diyalektik bir bağ içerir. İdeolojik netlik bireylerde istemenin temelini oluşturur. Yapma, cüret etme ve hamle yapma cesaretini oluşturur. Bu bakımdan istemek ve neyi nasıl istediğini bilmek, bu bilincin ise farkında olmak önemlidir.

"BİR ADIM İLERİYE" AMA NASIL?

Bu bağlamda Proletarya Partisi'nin "1. Kongre Çizgisinde; Proleter Devrimciliği Kuşan, Tasfiyeciliğe Meydan Oku, Gerilla Savaşını Yükselt" şiarıyla gerçekleştirdiği ve "bir adım ileri" direktifi verdiği kongresinden komşomolcuların ne anlaması gerektiği üzerinde durmak istiyoruz. Şüphesiz, "bir adım öne çıkmak", akla ilk olarak, bir ilerleme isteğini getirmektedir. Peki, bu ilerlemeye neden ihtiyaç vardır? Devrim mücadelesi zaten kendi "rutinliğinde" bir ilerleme ihtiyacını dayatmaktadır. Bu ilerleme gerekliliği bu dönemde neden özel olarak dillendirilmektedir? İlerlemek için ne yapılmalıdır? İlerleme olarak kastedilen şey, genel doğruların dışında, süreç açısından neye denk düşmektedir?

Bu sorular doğru bir "kaygının" ürünüdür. Sonda söylenmesi gereken şeyi başta söylemek gerekirse süreç açısından zorunlu bir ihtiyaç olarak öne çıkma gerekliliği söz konusudur. Bu zorunluluk birçok açıdan kendi

ni dayatmaktadır ve birçok anlamda ilerlemek ve öne çıkmak mümkündür. Fakat biz bu yazıda esas olarak çeşitli konularda açıklayıcı olmaya çalışacağız.

Süreç ağır-aksak, belirsiz ve ne yöne doğru akacağı belli olmayan bir merrada değil aksine, belirgin, hızlı ve olabildiğince belli bir yöne doğru aktır.

Kitlelerin sistemden duyduğu rahatsızlıkların, dolayısıyla kitle hareketlerinin arttığı ve egemen sınıfların alabildiğine yoğunlaştığı bir süreçten geçilmektedir. Hakim sınıfların tüm aygıtları ile halka onun örgütlü öncü güçlerine yöneldiği bu süreçte devrimci hareketin kazanımları bir bir yok edilirken faşist diktatörlük maskesini çıkararak pervasız ve komplike bir dizi saldırı ile içerisine girdiği krizi aşma adına hamleler geliştirmektedir. Kürt ulusal kazanımlarını

şoven bir tarihi eşliğinde hayata geçirdiği işgal saldırılarıyla yok etmeye çalışırken bir yandan da bu süreci kendi açmazlarını aşacak müdahalelilerin kaldırarak kullanılmayan hakim sınıflar açısından bu saldırganlığın "anlaşılmaz" bir yanı yoktur. Onlar temsilcisi oldukları sınıfların çıkarlarını korumaya kodlanmışlardır ve bugün de onun gereklerini yerine getirmektedirler. Mesele bizim kendi sınıf çıkarlarımıza uygun olarak nasıl konumlandığımızdır. Halka yönelen saldırılara karşı barikat olmak, kitlelerin yükselen hareketinin önünde ve içinde olmak için hazırlanmak... Sürecin belirgin bir şekilde öne çıkan esas görevi kabaca bu şekildedir. Ülkede ve dünyada var olan gelişmeler, kitle hareketlerinin yükselişini çok somut olarak göstermiş Şili, Irak, Lübnan ve Ekvador'da yükselişe geçen "dipten gelen dalga"nın sarsıcı etkilerini bizlere göstermektedir. İçerisinde bulunduğumuz süreç daha nice toplumsal kalkışmaların ve değişimlerin olacağını bizlere berrak bir biçimde göstermektedir.

Ülkemiz gençliği içerisinde de bu

gelişmelerin potansiyelleri fazlasıyla mevcuttur. Gençlik hareketi bu süreçte gerilemiş fakat faşizmin tüm saldırılarına karşı diz çökmemiştir. İçerisinden geçtiğimiz süreç tüm yakıcılığıyla militan bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Buna karşın devrimci gençlik hareketinin açısından iç açıcı bir durum söz konusu değildir. Özellikle ideolojik tasfiye rüzgarlarının etkisi altında bir yalpalanma ve sağa savrulmuş söz konusudur. Gelişen birçok pratikte doğru bir tutum takınılmamakta, egemenlerin çeşitli saldırılarına karşı ciddi bir duruş sergilenmemekte ve birçok devrimci örgüt açısından çeşitli pratiklerde reformist, düzenici anlayışların peşinden sürüklenmek doğal bir hal almaktadır. Bu tablo içerisinde ideolojik netlik zorlaşmakta ve aynı oranda artan bir değere kavuşmaktadır. Özellikle silahlı mücadele, illegal mücadele, örgütlü

mücadele gibi kavramlar en çok tartışılan ve en çok bilinç bulanıklığı yaratılan kavramlar haline getirilmek istenmektedir.

Devrimci gençlik hareketinin ve genel durumun sergilediği bu tablo içerisinde, ideolojik netlik sergileyen yegane örgütlerden birisi Komsomol'dur. Komsomol, Proletarya Partisi'nin gerçekleştirmiş olduğu kongre ile birlikte savaşı, devrimi, silahlı mücadeleyi, halk gençliğinin militan bir mücadeleye duyduğu ihtiyacı tartışmış ve gerçekliğini bu temellerde sorgulamaya yönelmiştir. Yine komünist öncüye yönelen ve onu proleter çizgiden saptırmaya çalışan tasfiyeci saldırıya karşı ilkelerine *komsomolca* sarılarak öncü ile yürüyüşüne kaldığı yerden devam etme kararlılığı göstermiştir.

BUZU KIRALIM, YOLU AÇALIM!

Sınıf mücadelesinin çeşitli dönemleri özel ve özgün yanlar barındırır. İçinden geçtiğimiz dönemin böyle bir dönem olduğunu, daha çetin mücadele günlerine hazırlık temelinde ele alınması gerektiğini belirtmek yanılığın olmayacaktır. Bu nedenle komünist

gençliğin yönelimi örgütü hazırlama, örgütü inşa etme ve halk gençliğinin en geniş kesimlerini kucaklayacak bir yapıya dönüştürme temelindedir. Halk gençliğinin önünde doğru bir kurmaylık gerçekleştirmek, doğru hedeflere yönelip bedel ödemek ve ödetmek, halk gençliğinin devrimci mücadelesine yeni mevziler kazandırmak ve yeni mücadele mevzileri hazırlamak komsomolun anda öne çıkan sorumluluklarıdır. Bu sorumluluklar, komünist gençliğin iddialarını da bu temelde geliştirmektedir. Diğer bir temel ise halk savaşının komünist kurmayının ihtiyaçları ve yönelimleri doğrultusunda şekillenmektedir.

Devrimi isteyen birey olmakla, devrimin olması gerektiğini düşünmekle, devrimci mücadeleye kanalizasyonla, devrimi yapma iddia ve cüretine soyunmak farklı durumlardır ve farklı ideolojik duruşlara tekabül etmektedir. Şüphesiz her bir yaklaşım kendi içerisinde anlamlı ve bir o kadar da onurlu bir duruşun ifadesidir. Fakat burada bahsedilen her farklılığın da tekabül ettiği birbirinden farklı örgütlenmeler söz konusudur. Sınıf mücadelesinde esas olan komünist parti ve onun yan örgütleridir. Yani devrimi yapma iddia ve cüretinde olmak esas olan. Dolayısıyla en ileri ideolojik duruşun ifadesini yaşamaktır esas olan. Ne istediğini bilmek ve ne için ilerlenmesi gerektiğini bilmek, bilinçli bir ilerlemenin ve "nitelik değiştirmenin de" ön koşulu olmaktadır. Devrimci gençlik saflarında mücadelede öne çıkmak ve ilerlemek isteyen onlarca genç devrimci vardır. Devrimci gençlik samimiyet ve kararlılık temelinde bir beyanda bulunmaktadır. Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin yükseltilmesi gerekliliğine dair duyulan bir inançtır bu beyan aynı zamanda. İlerlemenin temeli bu beyanı, bu mücadelenin öncüsüyle buluşturmak. Yarının devrimci önderleri, komutanları, militan ve yiğit savaşçıları bu buluşmadan doğacak enerjinin ürünü olacaktır.

Yapılması gereken "bir adım öne çıkmaktır". Bir adım öne çıkmanın doğuracağı potansiyelin farkına varmaktır. Genç komünistler bu potansiyelin farkındadır. Bu potansiyelin farkında olmak bir çağrıdır aynı zamanda. Yapılması gereken devrimci gençler için açıktır. Çağrıya yanıt olmak ve bu çağrıyı büyütme yani buz kırıp yolu açmaktır.

Bu nedenle komünist gençliğin yönelimi örgütü hazırlama, örgütü inşa etme ve halk gençliğinin en geniş kesimlerini kucaklayacak bir yapıya dönüştürme temelindedir.

Dünü ve Bugünüyle Göç Üzerine - II

Elbette göçleri yaratan ve büyüten, salt bu ekonomi politikaları değildir. Emperyalizm, pazarları ele geçirmek ve hegemonya kurmak adına bir avuç tekelin ve onların devletlerinin amansız ve yıkıcı rekabetini içerir. Bu rekabet kapsamında emperyalistlerin çıkarttıkları küçük çaplı veya bölgesel savaşlar, çatışmalar yarı sömürge ve bağımlı kapitalist ülkelerde yaşayan ezici çoğunluğunu yoksulların oluşturduğu on milyonlarca insanı yerinden yurdundan etmiştir. Emperyalist dalaşın keskinleşmesi, bu tip savaşları da arttırmıştır. Dolayısıyla savaşlar sebebi yaşanan göçler her geçen gün artmaktadır. Bugün dünyada göçmenlerin büyük bölümü, Suriye, Yemen, Afganistan, Libya, Kongo gibi savaş bölgelerindedir. Emperyalistlerin bir kurumu olan BM'nin verileri bile göçmenlerin 25. 4 milyonunun çatışma ve baskılar nedeniyle topraklarını terk ettiğini söylüyor.

Savaşlara ek olarak, iklim ve doğa olaylarının, çevre felaketlerinin de bu göçlerin nedeni olarak gitgide daha çok öne çıktığı görünüyor. Elbette burada da suçlu doğa değil, emperyalistlerdir. Gözü kârdan başka bir şey görmeyen emperyalistler ve işbirlikçileri doğayı tahrip etmekte, iklimi, ekolojik dengeyi bozmaktadır. Bunun sonucunda, kuraklık, sel vb. felaketler artmakta, bu felaketlerden de esasta ezilenler etkilenmektedir. Salt iklim olayları değil, emperyalistlerin, işbirlikçilerin yardımları ile madencilik, tarım, baraj yapımları vs. nedeniyle çevreyi, doğal alanları talan etmeleri, bu bölgelerde yaşayan halkı göçe zorlamaktadır. Ülkemizde HES yapılan bölgelerin insansızlaşmaya başlaması buna örnektir. Yine en son Brezilya'da Amazon ormanlarının sistemli bir şekilde yakılarak, tarım ve madencilik şirketlerine peşkeş çekilmeye çalışılması, o bölgelerde yaşayan yerli halkın topraklarından sürülmesi ile el ele gitmektedir.

Tüm bu göçleri yaratan sistemin ve politikaların merkezinde yer alan emperyalistlerin göçmenlere yönelik tavırları ile her dönem ikiyüzlülükle maluldür. Özellikle göçmen akımla-

rının yöneldiği ana adres olan AB'li emperyalistler, 70'li yılların ortalarına kadar teşvik ettiği göçmen akımlarını, bu yıllarda yaşanan ekonomik krizin ardından engellemeye çalışmış, göçmenlere büyük oranda kapılarını kapatmıştır. Lakin bu durum emperyalistlerin bir bütün göçmen akışlarına karşı olduğu şeklinde anlaşılmalıdır. Zira AB'li emperyalistler II. Paylaşım Savaşı'nın ardından toparlanarak emperyalist rekabete tekrardan dahil olmalarında ucuz göçmen emeği sömürsünün "önemini" görmüşlerdir. Bugün de kızgınlaşan emperyalist rekabette, ucuz göçmen emeği hala onlar için önemlidir. Lakin bu "ihtiyaçlarını" bugün için zaten ülkelerinde varolan göçmenlerle karşıladıklarını düşündüklerinden, yalnızca kalifiye emek gücüne sahip (doktor, mühendis vb.) göçmenlere kapılarını açmakta, geri kalanlarını ölüme terk etmektedir. Her türlü engeli aşarak gelmeyi başaran göçmenleri ise büyük bir iş-tahla sömürü çarkına dahil etmekten, genel olarak işçi ücretlerinin düşürülmesi için ucuz iş gücü ve yedek sanayi ordusu olarak kullanmaktan geri durmuyor. Ancak yukarıda dediğimiz gibi bugünkü temel yönelimleri "yük" olarak gördükleri göçmen kitlelerinin kıtaya gelişini önlemektedir. ABD'nin de benzer bir tutumda olduğu görülmektedir. Bu çerçevede kapıların kapatılması yetmiyor, sınır devriyeleri arttırılıyor, duvarlar örülüyor, hatta yarı-sömürge ülkelerle yapılan anlaşmalarla, bu ülkelere verilen rüşvet

karşılığında göçmenler buralarda tutulmaya çalışılıyor.

Elbette alınan bu önemler göçleri durduramıyor. Sırf 2018'de 139 bin göçmen Avrupa'ya girmiştir. Ancak faşist ve ırkçı önlemlerin göçmenlere büyük acılar yaşattığını da eklemek lazım. Sınırlar kapatılarak göçmenler, insan kaçakçılarının eline itilmektedir. Bu kaçakçılık alenen devletler ve mafya ortaklığıyla kâr getiren bir sektöre dönüştürülmüştür. Bu güvensiz yolculuklar sonucunda devletlerin dolaylı-doğrudan katılımı ile göçmenler toplu bir şekilde katlediliyor. Emperyalistlerin göçmen akımını önleme adını bu katliamları bir politika haline getirdikleri ortadadır. Engellemeler nedeniyle son 20 yılda yaşanan 20 bin göçmen ölümünün yarısı son 3 yılda yaşanmıştır.

Burada altını çizmemiz gereken hususlardan biri de emperyalistlerin işbirlikçilerinin yaratmaya çalıştığı göçmen karşıtlığıdır. Bu ülkelerin hakim sınıfları hem göçmenleri yaratan politikalarda hem de göçmenlerin ucuz iş gücü olarak sömürülmesinde ortaklaşmışken, göçmen karşıtlığı yaratmada da aynı çizgide, ortaklıklarını koruyorlar. Amaçları halkların yoksullaşmaya, neoliberal politikalara olan tepkilerini, göçmenlere yönlendirerek, sistemin bekasını korumaktır. Bu çabaların sonucunda göçmenlere dünyanın hemen her tarafından saldırıların olduğunu, şovenizmden görece daha az etkilenmiş halk ke-

simlerinde dahi göçmen karşıtlığının yükseldiğini görüyoruz. Örneğin ülkemizde yapılan anketlerde göçmenlere karşı olanların %70-80 civarında olduğu belirtilmektedir. Görüleceği üzere egemenlerin bu çarpıtmalarına karşı mücadeleyi eksik bırakmak, ezilenlerin birbirine "düşmanlaşmasına" yol açıyor. Dolayısı ile şovenizme karşı mücadele bugün her zamankinden daha önemli bir görev haline gelmiştir. Halka göçmenleri ezenlerin de kendilerini ezen sistemin de aynı olduğunu anlatmalıyız. Tabi aynı zamanda göçmenlerin yaşadıkları zorluklara da duyarlı olmalı, devletin göçmenleri yalnızlaştırıp, tecrit ederek kontrol altında tutma çabasına mahal vermemeliyiz.

Sonuçta tüm bu acıları yaşatan göçü bu denli sorun haline getiren emperyalist kapitalist sistemdir. Bu sistem pazar için dolayısı ile kâr için yapılan üretimle karakterizedir. Ve bu özü eşitsizliklere, savaşlara ve yoksulluğa yol açarak, göçü yukarıda anlattığımız şekliyle tetiklemiştir her daim. Kâr uğruna değil, ihtiyaca göre üreten, sömürüyü, yoksulluğu, eşitsizlikleri ortadan kaldıran sosyalist sistem, göçü tam anlamı ile ortadan kaldırmasa da halka bu kadar sorun yaratan karakterini ortadan kaldıracaktır. Zaten sorun göçün kendisinde değil göçe niteliğini veren dolayısı ile onun nedenlerini ve sonuçlarını belirleyen sömürücü sistemdedir. Her şeyi ile ezilenlerin aleyhine olan sömürücü

sistemler, elbette göç olgusunu da ezilenlerin yararına değil, kendi kâr hırsları çerçevesinde düzenleyecektir. Dolayısı ile bu sistem devam ettikçe sorunun çözüm şansı da yoktur.

Nitekim bugün gündemde olan göç olgusu da doğal nedenlerle oluşan bir sorun değildir. Hakim sınıfların sömürüsünün farklı dolayimlardan ortaya çıkarttığı bir sorundur. Emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı bir sorundur. Bundan dolayıdır ki bu sorun liberallerin bahsettiği gibi insanlığın yani tüm sınıfların sorunu değildir. Bu sorun başta işçi sınıfı olmak üzere, çeşitli renk, ulus, milliyet, cins ve dinden ezilenlerin sorunudur. Kapitalizm yaşamını uzatmak, krizlerini aşmak için her türlü yola başvurmakta; katliamlar yapmakta, yoksulları yerinden, yurdundan etmektedir. Bu göçün yaratıcısı, emperyalistler ve işbirlikçileri gerici-faşist devletlerdir.

Gelinen aşamada kapitalizmin halklara dönük saldırıları o kadar pervasızlaşmış ve devasa boyutlara ulaşmıştır ki göç, halkın acil gündemlerinin içinde yer almıştır. Devrimciler, komünistler açısından da yalnızca belirlemeler yapıp, geçilecek bir konu olmaktan çıkmıştır.

Emperyalistler ve yerli işbirlikçileri bu sorunu kendileri yaratmamış gibi, sorun karşısında timsah gözyaşları döküp, “yaratılan sorundan nasıl kâr elde ederim”in peşine düşmüştür. Sahte gözyaşları ile BM’den, AB’nin çeşitli kurumlarında ve yarı-sömürgelerin gerici devletlerine kadar sözde bu soruna “çözüm” aramaları, halkları kandırma operasyonu olarak okunmalıdır. “İnsanlığın büyük sorunu”, “insanlığın büyük acısı” gibi sözler kapitalist sistemin ezilenlere saldırısını gizler niteliktedir. Şuan için emperyalistler ve yerli işbirlikçileri, bu sorundan, yönetebilme durumlarını güçlendirmek için halkları birbirine sunu çelişkilerle düşürerek yararlanmaktadır. Yani ezilenlerin arasında çelişkiler oluşturarak hem kendisini aklayıp, hem de yönetme kabiliyetini güçlendirmektedir. Buna karşı mücadele edilmeli ve teşhir etkin bir biçimde kullanılmalıdır.

Buna karşı mücadele soyut söylemlerden öte somut planlara dönüşmek zorundadır. Göçmen dernekleri kurulabileceği gibi işçi sınıfı, köylülük başta olmak üzere ezilen ulus ve milliyetler, ezilen dini inançlar, ezilen cinsler için de bu sorunu yaratana-

ra karşı mücadele araçları örgütlenmede kullanılmalıdır. Göçmenlerin “örgütlenmeden” uzak durmalarının anlaşılır sebepleri olabilir ama bu sebeplerin aşılması için bıkmadan usanmadan çalışılmalıdır. Bu emperyalist ve yerli işbirlikçilerinin halklara saldırı politikalarını boşa çıkarmak için zorunludur. Bu kapsamda yürütülen çalışmalardan tez sonuç alınması beklenmemelidir. Kararlı ve uzun erimli bir mücadele öngörülmelidir.

İşçi sınıfını şovenizm zehri ile boğmalarına karşı mücadelede yürütülmezse ne işçi sınıfına sınıfsal bilinç taşınabilir ne de işçilerin birliği sağlanabilir. Bu sorun işçi sınıfının en önemli sorunlarından birisi olarak kavranmak zorundadır. Ezilenlerin en önemli sorunlarından birisidir. Bu sorunu ne AB ne de BM çözer. Bu sorunun nihai çözümü bu sorunu yaratanların orta-

dan kaldırılmasıdır. Yani göç sorunu ile mücadele devrimci mücadelenin bir parçası olarak ele alınıp değerlendirilmek zorundadır. Sermayenin engelsiz dolaşımı gibi, emek gücü de “engelsiz” dolaşmaya başlamıştır. Artık Avrupa kentlerinde de Türkiye’nin en ücra kentlerinde de yalnızca emek gücünü satarak yaşama tutunmaya çalışan göçmenleri görmek mümkündür. O zaman onlar da mücadelenin kitle hedefine girmektedir. Yani salt “yerli” işçi-köylü ve ezilen halk kitlelerine örgütlenme, bunlara bu kapsamda bilinç taşımadan öte, göçmenlerin örgütlenmesi de sınıf bilinçli proletaryanın görevleri arasındadır.

Ülkede bu sorunu yakıcı bir biçimde

gündeme getiren olgu Suriyeli göçmenlerin kitlesel boyutlara ulaşmasıdır. Bu sorunu da emperyalistlerle birlikte yaratan yerli işbirlikçi devletlerdir. Hem Suriye’nin paylaşılması için aktif rol alarak, orada halkların katledilmesinde önemli bir rol almışlardır, sonra o plan tutmayınca Esad’ın katliamlarından kaçanların çaresizliğinden sözde koruyuculuk altında faydalanmaya çalışmaktadır.

Diğer taraftan bu kriz ortamında işsizliğin zirve yaptığı durumda, işçi sınıfı şovenizmin körüklemesiyle aynı sınıftan insanları bu sorunun yaratıcısı olarak görmektedir. İşsiz olmalarının da yine Suriye’den göçmenlerin gelmesinin de sorumlusu faşist devletlerdir. Dolayısı ile sorunu yaratanlar her durumda sömürülerine sömürü katarken, işçiler, yoksullar bu sorunun faturasını kanla, gözyaşıyla ve alinte-

lip-geçici bir sorun olarak bakamaz. Mücadelenin bir bileşeni olarak ele almak durumundadır. Hem işçi sınıfının şovenizm zehri ile zehirlenmesine karşı sürekli bir ajitasyon/propaganda faaliyeti yürütmekle yükümlüdürler hem de göçmen işçiler arasında sistemi teşhir eden, sorunun yaratıcısını açığa çıkartan bir A/P yürütülmek zorundadır. Bu iki görev ertelenmemelidir.

İşçi sınıfı zaten ortaya çıkışından günümüze kadar hakim sınıflar tarafından şovenizmle her daim zehirlenmiştir. Savaşın boyutlandığı her durumda şovenizmin dozu arttırılmıştır. Kürt göçmenler bundan dolayı bir dizi zorlukla karşılaşmıştır. Dün Kürt işçilere yapılanlar bugün Suriyeli işçilere yapılmak isteniyor. Düşük ücretle, güvencesiz, en tehlikeli, en zor sektörlerde çalıştırılmak göçmenlerin

riyle ödemektedir. Sorun bu boyutu ile görüldüğünde göçmenlik sorununun komünistlere, devrimcilere ikili bir görev yüklediği açığa çıkmış olur. Bu, hem göçmen işçiler hem de diğer işçiler, köylüler ve ezilenler arasında bu sorunu politik iktidar mücadelesinin bir parçası olarak ele alıp bilinç taşıma ve örgütlenme görevidir.

Kapitalist sistemin gelmiş olduğu boyutta, bu sorun gelip-geçici bir sorun da değildir. Emperyalist-kapitalist sistem krizini aşmak için savaflara, yıkımlara eskisinden daha fazla ağırlık vermektedir. Dolayısı ile bu göçmen sorunu azalmayacağı gibi daha da artarak devam edecektir. Bundan dolayıdır ki komünistler bu soruna ge-

karşılaştığı sorunların başında geliyor. Burjuvazi de artı-değer sömürüsünü arttırıp kârına kâr kattığı için göçmenlerden hiçte rahatsız değildir. Pazara çıkmış emek gücü arttıkça değeri de düşmektedir. Türk burjuvazisi bundan rahatsız değildir.

Sonuç olarak bu sorunu yaratanlar sorunu çözemezler. Bu sorun ancak bunu yaratan sistem ortadan kaldırılarak çözülür. Dolayısıyla bu sistemi ortadan kaldırma mücadelesinin bir parçası olarak göçmenleri örgütlenme ele alınmak durumundadır. Bu bilinçle devrimciler, komünistler görevlerine dört elle sarılmalıdır.

(BİTTİ)

Ayaklanmalar Yüzyılı; Dipten Gelen Dalga Kabarıyor

Kapitalizmin tarihi ekonomik krizler ve sömürüye karşı ayaklanmalarla doludur. İnsanın insan tarafından sömürsünün yeni bir boyut kazandığı, ezen sınıflarla ezilen sınıflar arasındaki uçurumun azami düzeyde açıldığı bir tarihsel süreçten bahsediyoruz. Zenginliğin yarattığı sefaletle karşı bu tarihsel süreçte ezilenler haklı taleplerini haykırmaktan geri durmadı. Kapitalist sömürüye, onun yarattığı işsizlik, yoksulluk ve açlığa karşı değişik ülkelerde yüzbinlerce insan sokaklara çıkmış durumda. Egemen sınıfların ayaklanmalar yüzyılı dedikleri 21. yüzyılda dipten gelen dalga her geçen gün kabarıyor.

İthal ikameci birikim sürecinin yarattığı yapısal krizi, neoliberal politikalarla, yeni bir sermaye birikim sürecine yönelerek "aşan" kapitalizm, yıllardır yapısal kriz içinde debeleniyor. Kapitalizmi derin bir tahlile tabi tutan Marks ve Engels'in kriz aralıklarının giderek sıklaştığı ve krizlerin bir öncekinden daha ağır hale geldiği öngörüsü gerçekleşiyor. Lenin'in vurgusuyla çürüyen asalak kapitalizm, yapısal krizlerini aşmak için yöneldiği her yeni birikim süreci daha ağır yapısal krizlerle sonuçlanıyor.

Neoliberal politikalarla yaratılan zenginlik dünya halklarının azgınca sömürsü üzerinden gerçekleştirildi. Bugün kronik açlık sorunu yaşayan birçok Afrika ülkesi 1980'lere kadar açlık nedir bilmiyordu. Güney Amerika ülkeleri en azından "kendine yeten" bir üretim olanağına sahipti. Üretimin parçalanmasıyla ucuz emek deryası olarak görülen Güney Asya'da birçok ülke yoğun bir artı-değer sömürsüne tabi hale getirildi. Emperyalist sermaye devasa oranda birikim sağlarken, dünya halkları her geçen gün daha da yoksullaştı. Marks'ın deyişiyle, "Zenginlik sefaleti yaratırken, sefalet zenginliği yarattı." Günümüzde bir avuç emperyalist tekelin yıllık geliri onlarca ülkenin milli gelirinin çok üzerinde. Dünyanın en zengini listesindeki kodamanların yıllık kazancı birçok yarı sömürgeci iki üç katı. Kronik açlık çeken insan sayısı bir milyar civarındayken yoksulluk içinde yaşayanların daha fazla olduğu belirtiliyor. Gelir eşitsizliği raporlarına yansıyan verilerde açığa çıkan uçuruma sistemin savunucusu burjuva ideologları da kayıtsız

kalamaz hale geldi.

Dünyanın her köşesinde yoksulluğun derecesi aşağı yukarı aynı düzlemde. İşsizlik, yoksulluk ve açlık hemen her ülkenin kronik sorunu oldu. Bu kapsamda emperyalist ülkelerle yarı sömürgeler arasında nitelik olarak değil nicelik farkları var. "Rüyalar ve fırsatlar ülkesi" olarak tanımlanan ABD'de 50 milyonu aşkın insan yoksulluk sınırında yaşıyor. Avrupalı emperyalistlerde de benzer durum söz konusu.

Neoliberal sömürü ve talanın yarattığı tablo bugün dünya sokaklarına yansımaktadır. 2000'lerin başında egemen sınıflarca "21. yüzyılın ayaklanmalar yüzyılı olacağı" söylemi bir öngörüdür ziyade nesnel gerçekliğin

ifadesiydi. İşsizlik, yoksulluk ve açlığın kitlesel düzeyde yaşanması, sefaletten beslenen kapitalizmin yarattığı bir sorundur. Bu nesnel gerçeklik artık saklanamayacak derecede açığa çıkmıştır. 2008'de Haiti'deki açlık isyanı ve dünya genelinde yaşanan gıda krizi mızrağın çuvala sığmadığı nokta olmuştur. Yoksul Haiti halkının açlığa haykıran öfkesi aynı zamanda sorunu yaratan kapitalizmdir.

Dünya meydanlarından tüm dünyaya yayılan farklı dillerde ama aynı kin ve öfkeyle yankılanan ses, yoksulluğun, açlığın ve geleceksizliğin ve de alternatif arayışın sesidir. Şili'deki öğrencilerin metro biletine yapılan zammı, Lübnan'da iletişim ağlarına yapılan vergi artışı protestolarının haftalara yayılması ve çatışmalara dönüşmesinin altında yoksulluk, açlık ve işsizlik vardır. İspanya'da Katalonya siyasetçilerine verilen cezaya, İngiltere'de iklim değişikliği

için yapılan eylemlere, Irak'ta yolsuzluklara, Hong Kong'da Çin'in suçluları iade yasa tasarısına karşı ezilen kesimleri sokaklara çıkaran aynı nedenlerdir. Meydanlardan yükselen öfkenin özündeki hedef kapitalist sistemdir.

Örnek olarak aktardığımız her bir ayaklanmanın niteliği kendiliğinden hareketler olmasıdır. İleri sürülen talepler ekonomik ve düzen içi talepler olması nedeniyle doğrudan kapitalist sistemi hedef almamaktadır. Fakat öfkeyi ortaya çıkaran nedenin kapitalizm olması nedeniyle sokağa yansıyan tepki, dolaylı olarak sisteme duyulan bir tepkidir.

Geniş kitlelerde açığa çıkan öfke bir

günlük kapitalizmin birden çok krizi (ekonomik, siyasi, iklim, gıda gibi) aynı anda yaşadığı ve bunun kapitalizmi çöküşe götüreceğidir. Bu teori her ne kadar devrim adına savunuluyor olsa da özünde kapitalizmin kendiliğinden yıkılacağını ileri süren evrimci bir içeriğe ve anlayışa sahiptir. Dolayısıyla sınıf mücadelesini düzen içi sınırlara hapseden reformizme kapı aralanmaktadır. Marks ve Engels'in proleter yanın bilimsel ideolojisini kurdukları Komünist Manifesto'da "Günümüze kadarki bütün [sınıflı] toplumların tarihi sınıf savaşımı tarihidir" vurgusu aynı zamanda sınıflı toplumlarda egemen sınıfın kendiliğinden yıkılmayıp, tam aksine şiddetli sınıf savaşımıyla tarihe karışacağına vurgusudur. Bu anlamıyla varoluş krizi teorisi Marksizm ile bağdaştıran, sınıf mücadelesini sapıran ham bir teoridir.

Proletaryanın kendisi için sınıf olup, iktidar bilinciyle zafere yürümesi proleter ideolojiyle mümkün olur. Bu bilin Lenin'in vurgusuyla dışarıdan, işçi sınıfının öncü ve örgütlü kurmayı tarafından, işçi sınıfına ve ezilen kesimlere taşınır. Proletaryanın tarihsel misyonunu yerine getirmesi onun biricik örgütü Komünist Parti'sine bağlıdır. İşçi sınıfı ve ezilen kesimler, ancak demir disiplinle örgütlü, iktidar bilinciyle donanmış, savaşçı bir Komünist Parti tarafından burjuvaziyi alaşağı ederek sınıf mücadelesini devrimle taçlandırabilir.

Bugün dünyanın birçok yerinde kitlesel olarak gerçekleşen eylemlerin önemli eksikliği proleter ideolojiyle donanmış bir önderliğinin, Komünist Parti'sinin olmamasıdır. Bundan dolayıdır ki kitlesel hareketler ağır bedeller ödemesine rağmen bir takım haklar dışında hiçbir şey elde edememektedir. Düzenin sömürü çarkı dönmeye devam etmektedir.

Kapitalizmin yaşadığı çoklu kriz bir yandan faşizmi azdırırken diğer yandan objektif koşullar dediğimiz devrim için muazzam örgütlenme olanakları yaratmaktadır. Kitlelerin biriken öfkesini, kaban o dip dalgayı yakalamak ve sistemi alt üst edecek maddi bir güce dönüştürmek devrimci ve komünistlerin dört elle sarılması gereken sorumluluğudur. Bozkırları tutuşturmanın başka yolu yoktur.

alternatif arayışdır aynı zamanda. Bu doğrudan siyasi bir perspektif olarak dile gelmediği sürece en kitlesel, çatışmalı, hükümet düşüren eylemler dahi kendiliğindeliğinden kurtulamayacaktır. Dahası kitleleri tepki duydukları sömürücü sisteme razı olmaya mahkum edecektir.

Kapitalizm en ağır krizlerinden birini yaşıyor olsa da krizden çıkabilecek ve kendini yeniden yapılandırılabilen bir niteliğe sahiptir. Kapitalizmi yıca, parçalayacak olan krizler ve bu krizlere karşı kendiliğinden hareketler değildir. Kapitalizmi tarihin çöplüğüne atacak olan, onun mezar kazıcısı proletaryanın sınıf mücadelesinde burjuvaziyi alaşağı ederek, iktidara gelmesidir.

Bir parantez açarak kapitalizmin varoluş krizi teorisine değinmek isabetli olacaktır. Kimi devrimci özneler tarafından savunulan varoluş krizi ile vur-

Devrimci Çalışmada Ajitasyon ve Propagandanın Önemi Üzerine - II

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

Örgütlü olmanın bilinci güçlendikçe, örgütlü güç düşmana karşı etkili bir yönelime ve hesap sorma bilincine dönüştürür. Kendi gücüne güvenme başlar. Sınıfsal duruş, taraf olma, örgütlü olma bilinci güçlendikçe politik iktidarı ele geçirme bilinci ve cesareti gelişir.

Devrimci yayınları, bülten, bildiri, yazılama, pullama gibi "basılı" faaliyetleri örgütlerken güncel somutluktan, gerçeklikten gücünü alarak sözlü propaganda ve ajitasyon çalışmalarının etkili bir şekilde yürütülmesi gerekir. Son dönemde bu yönde atılan bazı olumlu adımlar var. Ancak proletaryanın devrim bilimini kuşanmış, Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisiyle donanmış öncünün salt yazınsal ve sözlü propaganda ve ajitasyon çalışmasını örgütleyerek bu alanda görev ve sorumluluklarını yerine getirdiği ve getireceği söylenemez. O aynı zamanda silahlı propaganda ve ajitasyon çalışmasını da ustaca örgütler. Bu silahın, bizim gibi yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde daha etkili, sarsıcı ve politik iktidar hedefine yönlendirici etkisi olduğu açık ve inkâr edilmez bir gerçektir.

Devrimi gerçekleştirmiş ülkelerin, devrimi gerçekleştirme iddiasında olan hareketlerin devrimci pratikleri bu tezin doğruluğunu ispatlayan olumlu deney ve tecrübelerle doludur. Sürecin, kitlelerin, düşmanın gerçekliğinin bütünlüklü olarak değerlendirilmesi, zamanın ve yerin

doğru tespit edilmesi, hedefin isabetlice seçilmesi ve somut çelişkilere yanıt olunması bu tecrübelerin ortaya çıkardığı gerekliliklerdir.

"Silahların eleştirel gücü"nü sarsan, uyandıran ve harekete geçiren yönü tasfiyeciliğin bozucu ve kirletici havasının etkili olduğu bu süreçte vazgeçilmez önemdedir. Çok yönlü ve etkili araçların sürekli tarzda kullanılmasının dönüştürücü etkisi vardır. Kitlelerin yönünü henüz görünmeyene, yeni olana çevirir. Örgütlenen küçük çaplı legal ve illegal eylemlerde kullanılan slogan ve materyallerin etki sınırları ilk başta dar ve zayıf olabilir. Bu "darlığın" ve "zayıflığın" göreceli ve geçici olduğu, süreç içinde genişleyen, etkileyen ve büyüyen bir güç olabileceği bilinmelidir. Her zaman ilk adım "zayıf", görece etkisiz ve güçsüz olur. Ancak bu "zayıf" ve "etkisiz" güç, adımlarını sağlam, kararlı, etkili ve sürekli attığı sürece her bir adımında genişleyen etkili bir güç durumuna dönüşür. Yaşanan suskunluğu kırmak, parçalamak, devrimci, militan ve gerçekçi olanı yaşatmak için mütevazı adımları başlatmak, büyütme devrimci mücadele için yaşamsal bir ihtiyaçtır. Aslıolan bu adımların neden ve niçin atılması gerektiği bilincini kuşanmak ve bunun cüretini göstermektir.

Atılan adımın etki büyüklüğü onun nicel değil, nitel gücündedir. Nasıl ki devrimci bir örgütün gücü, nicel sayısında değilse onun nitel bilinç ve örgüt gücündeyse aynı şekilde

örgütlenen her bir direnişin, saldırı eyleminin, legal-illegal kitle gösterilerinin gücü ve etkisi onun haklılığında ve meşruluğundadır.

Her adımı büyütme, güçlendirmek bir görevdir. Ancak unutulmamalıdır ki yüzler, birler olmadan oluşmaz, binler de yüzler olmadan oluşmaz. Sınıf bilinçli proleterler bir yandan kendi partisini örgütlemeyi, yönetmeyi öğrenirken diğer yandan kitleleri örgütlemeyi ve yönetmeyi öğrenmeye başlar. Bu iki halka ve görev iç içedir, bütünlüklüdür. Biri diğerinin varoluş zeminidir. Aynı şekilde sınıf bilinçli proleterlerin önderliğinde ve öncülüğünde legal-illegal eylemler örgütlenebileceği gibi ilerici, dönüştürücü olduğu müddetçe diğer sınıf ve hareketlerin önderliğinde örgütlenen eylemler içinde de yer alınmalıdır. İçinde olmak, dışında olmaktan her daim daha önem arz eder. İçinde olunmadan etkileme, değiştirme ve örgütlenme gücü elde edilemez. Dışında kalınan önemli her süreç ve eylemlilik, burjuvazinin etkisi altına bırakılmış alanlar olarak görülmelidir.

Örgütlenme bir etkileme sanatıdır. Etkileme gücü olmayanın örgütlenme gücü olamaz. Ve bu güç maddi bir güce dönüşmez. Etkilemeyi sistematik ve düzenli tarzda yapan bilinç, örgütleyici güç durumuna dönüşür. Etkileme gücü örgütlendiği alanın sınırlarını çoğu zaman aşar. Bu nitelikle ilgili bir olaydır. Bazen eylemin, hareketin gücünü örgütleyenler örgütlenme sınırlarını yeterince ölçemez.

Somutluk üzerinde yükselen yeri ve zamanı doğru tespit edilmiş, hedefi netleştirilmiş ön hazırlıkları tamamlanmış propaganda ve ajitasyon faaliyetinin örgütlenmesi durumunda, muazzam derecede bir enerjinin güce dönüşmesinin önünde hangi engel varlık gösterebilir? Beyni ve yüreği etki altına alan devrimci coşku ve heyecanı yükselten bir şiirin, müzik parçasının, filmin, tiyatrunun,

roman ve öykünün, etkili ve sarsıcı bir konuşmanın, renkli ve büyük bir illegal pankartın, hedefe kilitlenmiş bir Partizan öfkесinin gücünü kim inkâr edebilir? Hapishanelerde, miting ve yürüyüşlerde, düşmana cesaretli ve yiğit bir karşı koyuşun, militan bir karşı duruşun, kurşun gibi delici sloganın gücünü kim inkâr edebilir?

Propaganda ve ajitasyon, somut gerçeklik üzerinde etkili olur. Zaman seçimi doğru ve gerçeklik üzerinde yükselen her propaganda ve ajitasyon çalışması, kitlelerin örgütlenme potansiyelini, zeminini yaratır. Görüşleri tarihin kendisi tarafından, gerçeğin her adımında doğrulanlar yenilmez. Sınıf bilinçli proletarya, sınıf savaşımını geliştirmek, onu yaygınlaştırmak, etkili kılmak için mücadelesini her alanda daha bilinçli ve örgütlü yürütmek zorundadır. Başarı elde etmek istiyorsa güçlüklerin ve zorlukların bilincinde ve tehlikelerin, engellerin ayırında olmalıdır.

Her sınıf bilinçli devrimci, kendi gücü oranında görev ve sorumluluklarını yerine getirdikçe, bilinç ve çabasını kolektifin parçası haline getirdikçe kitleler aydınlanmaya, örgütlenmeye, savaşmaya ve eğitime başlar. Gericiliğin direnci, tasfiyecilerin ihaneti devrimci çabayı durduramayacaktır. En büyük kaçınıklık ve ihanet, bilimin ve gerçeğin yasalarından, proletaryanın ve ezilen dünya halklarının devrim ihtiyacından ve vicdanından uzaklaşmaktır. Bütün eksikliklere, geriliklere ve elverişli olmayan koşullara ve eşitsizliklere rağmen yeter ki adımlar bilinçli ve cesaretli atılsın yeter ki zorluklara ve güçlüklerle yılmıyarak gösterilsin.

"Tarihin lokomotifi olan devrimler, ezilenlerin ve sömürülenlerin bayramıdır" der Marks. Ezilenlerin bayram mücadelesinin harcı kan ve ateşten, tuğlaları ter ve emekten örülecektir. Zor olduğu kadar onurlu ve yüksek devrimci duygu ile dolu olacaktır.

Kavgamızın Yıldızlarına - II

Şafakla kalkıp yola düşeni vardı. Kara kuru çocuk bir işçi. 14-15 yaşlarında. Tokat'tan göçüp İstanbul'u yurt edinme. Esmer, kısa, kara kuru bir çocuk işçi. Elleri nasırlı. Elleri evvelden büyümüş. Tokat'ta dedesi ile ormana gidermiş, kaçak. Koca koca ağaçları devirir, vurdukları kuyularda yakarlarmış. Kömür yapıp satarlarmış. İstanbul yurt olunca, çalışmış emeğini satarak. Aile bütçesine katkı. Sokağımızın gençlerinden, yüzünde daha tüy bitmemiş Bakış 2012 yazında dağlara çıktı.

Biri okulun yolunu tutardı erkenden. Lisede eyleme dökülen düşüncelerinden ötürü okuldan atılmış. Karnesi zayıfla dolu, internetten epeyce anlayan. Sessiz, kabuğunda gelip geçirdi sokağınızdan. Sen sormasan o konuşmaz, konuşsa ağzından bir kelime ya çıkar ya çıkmazdı Cemo'dan. Dağlarda değişti bu durum biraz ama. O yine de sessiz sırasındaydı her

zaman. Hayli gençti dağlara çekildiği zaman, 2010 yılında. Abisinin Tunceli valiliğine yönelik eylemde devrime dökülen kanını abisinin cenazesinde annesinin ölümünü her ikisinin de katilinin devlet olduğunu dağlarda duydu. Gerçi hoş, DHKP/C gerillası olan abisiyle bir köy evinde görüşmüştü de bir TIKKO gerillası olarak.

İstanbul'un hayli bol küçük işletmelerinin birinde işçi olanı da vardı, çoğumuz gibi. Orta yaşlıydı Munzur, bir pazarcı aileden. Kendisinin pek hatırlamadığı bir dönemde göçmüş ailesi İstanbul'a. Babası ile pazara çıkmış. Dürüst, çalışkan bir işçi. Dağlara çıkmadan önce, kendi yöntemince hakkını bırakmamış yıllardır kendini sömürerlerde. Bir bankadan kredi çekip

vermiş örgüte. Sonrada eyvallah deyip atmıştı kendini dağların koynuna 2012 yılında...

Tekel bayi işletmiş biri... Göbekli, şirin, yufka yürekli amcalarımızdan. Yetim büyümüş, Dersim'de köyünden sürülmüş. İstanbul'a yerleşmiş, kendinden önce ablası adanmış halkına, Aşkın'ın.

Birinin elleri topraktan ayrılmamış, köylü, genç kadın Zilan'ın. Okumaya gitmiş, il merkezine. Dersim'deki yurt işgaline katılmıştı...

Dünyasını dört duvar arası bilen de

Biri göçmen çocuğudur. Fransa'da büyümüş. Ülke hasreti çekmiş. Altı yaşında ilk vurmuş sazın teline daha da bırakmamış mızrabı. Türkülerini dinlemişsinizdir belki de Ahmet'in.

Dedim ya sizin gibilerdi, sizdendiler... Kuytuluklara sığınıp ufak bir ateşe yangın olmadan... Bir yerde yolları ayrıldı. Aslında bir ayrılık değil, onların ki. Limansız kalabalığımıza daha güçlü ve daha gerçek, insanca dokunmak üzere bir zorunluluk. Farkında ya da farkında olmadan onlar bu zorunluluğun gereğini yerine getirdiler. Terli kalabalığımızdan ayrılıp daha fazla

na korku salan bu mütevazi insan mı derdiniz. Kolunda jilet yarıklarını kendi kendine mi yapmış inanmak zor olurdu.

Duygularıyla yaşardı Aşkın. Pop dinlerdi Ferdi. Kendinden önce gidenlere sözler yazar Ahmet'te bestelerdi. Zilan'ın sesini katarlardı şarkılarına, şakacıydı Zilan, bir o kadar saf ağzına geleni söylerdi. Açık söz, sözünü esirgemeyenlerden. Çokça pot kırdığı görülmüştür ortamlarda. Uykucuydu ferdi çok uyumuştur nöbette...

Munzur söylenirdi bazen. Çocuklarının dağınıklığından bıkmış, her gün dağınıklığı toplamaktan vazgeçmeyen bir anne gibi. Munzur'un da ne dağınıklığı toplamaktan ne de söylenmekten alamazdı kendini. Son zamanlarda boynu haylice ağrıyordu.

Ekin'in sessiz bir yapısı vardı. Kalabalıkta uslu görünen yaramaz çocukları andırıyordu. Öz-

lem'in kendine has deyimleri vardı, skeçlerde oynar bolca sigara içerdi...

Yüzünde tüy bitmemiş Bakış, çok isterdi esmer yüzünde sakalı. Genç yaşına inat, büyük insan gibi davranan çocuklara benzerdi bazı ortamlarda. Kendinden bahsedilince doğallığını koruyamazdı. Kimi zaman, hareketlerinde bir kasılma görürdünüz. Bunu öyle safça yapardı ki fark etmemek imkânsız. O kadar şirin görünürdü ki insan kendini tutamaz, yanaklarını sıkası gelirdi.

Ahmet'in kendinden bahsettiğini çok duymadım. İlk günlerinde Fransa'da büyümesi kullandığı cümleleri anlamsız kılıyordu. Gerçi sonradan iyice alıştı Dersim köylülerinin dilinden konuşmaya. Hoş son günlerine kadar, yurt dışında yaşamış olmasından mı

"YANGINLARA FAZLA BAKAN GÖZLER YAŞARMAZ"

YETİŞ YALINZ (AHMET)

HASAN KARAKOÇ (AŞKIN)

SAMET TOSUN (BAKIŞ)

UMUT POLAT (CEM)

GAMZE GÜL KAYA (EKİN)

DOĞU DOĞAN (FERDİ)

ERSİN EREL (HAKAN)

SERKAN LAMBA (MUNZUR)

ALICAN BULUT (ORHAN)

HATAYLI BALCI (ÖZLEM)

MURAT MUT (TUNCAY)

ESRİN GÜNGÖR (ZILAN)

vardı. Oysa hayli erken tanışmış gerillayla, onlarla büyümüştü. Yine de çok geç kalmamıştı, yıkılmıştı duvarları daha erken Özlem...

Aydın'a üniversite okumaya gitmiş Ekin. Oyalamıştı onu bir arkadaşı, kendi kaygılarına ortak edip, dağa iki yıl geç çıkmasına neden olmuştu. İstanbul barlarında garsonluk yapmış olanı da vardı, Orhan...

Elazığ'ın göç mahallerinden birinin kabadayısı, çalışmak bilmez, ayık gezmeyen bir zamanlar. Korku salar etrafına, korur fakiri kendi bildiği yordamca Hakan...

Ana kuzusu olan da vardı Ferdi. Dersim'in esrar için çocuklarından biri de Tuncay...

yakınlaşmak, açlığını daha yoğun duymak üzere... Koyu kuytu ormanların, göğe yakın kayalıkların, uçurum boyu ince kıvrım patikaların arasında bir yaşama katıldılar.

Ağız dolusu gülerdi Tuncay, kahkahası tiz, bir çığlık olur çarpardı etrafı. Hıçkıra hıçkıra ağladığı olmuştur Aşkın'ın. Kimi epey konuşmasını sevmeydi, Orhan'ı susturmak zor olurdu çoğu... Çok fazla konuşmazdı Cemo ama sessiz adam yanlış bilip gördüğü bir olaya, söz söyleme müdahale etmeden durmazdı.

Alınır küserlerdi bazen... Orhan kendince konuşmaz tavır alırdı. Gönlünü almak bir bardak suyu içmek kadar kolay... Temiz bir yürek, kin tutar mı Orhan, yoldaşlarına dostuna... Hakan sessiz suskun... bir zamanlar etrafi-

bilmem ama bazı davranışlarımızı tuhaf bulduğu olurdu. Bunu yadırgadığını hiç görmedim fakat, komşusu açken tok yatmayı kabullenemeyenlerinize benzerdi. Yardıma ihtiyacı olanın yanında olurdu, çok zaman...

Hamarattı Bakış. On parmağında on marifet. Pratik birçok işi kolayca kıvrıverirdi. Bazen özenli bazen özensiz. Ferdi bir o kadar hayatında işe başlamamış.

Aşkın'ın yaşının büyüklüğüne sığıp çokça işten kaçan pratikleri olmuştur. Son zamanlarda bu hareketi iyice deşifre olduğundan, girişimleri çokça başarısız oluyordu.

Temiz çalışırdı Cem. İnsanda gizli bir hayranlık, sıcaklık uyandırırdı bu genç adama. Bir çift cam parçasının ardından bakardı dünyaya, iri gözleri; parlak, kahverengi...

Teorik gelişimi fazlacaydı. Umut'du gelecek günler için. İyiden iyiye ısınmıştı son zamanlarda kavgaya. Çokça emeği olmuştur gerilla örgütüne de düşmanı rahatsız eden inciten

eylemlere de... Bir çift cam parçası da Ahmet'in gözlerin de. Karanlıkta sifra yakın görebiliyordu. Yine de bir gün şikayetlendiğini, vazgeçmeyi düşündüğü görülmemiştir. İnançlıydı zafere. Zorlukları, hataları kolayca anlamlandırabiliyordu.

Tuncay'ın zorlandığı olmuştur fakat kendi gibi insanların arasında kalmayı ve hataların düzeltilebilir olduğunu görmüştür. Kocaman elleriyle tutunmuştur yaşama. Balık tutmayı, ara sıra tek kalmayı, çalışmayı epeyce severdi. Oğlumuz diyen yoldaşlar vardı kendisine, sadece onların mı, halkın oğlu, çocuğuydu Tuncay tıpkı diğerleri gibi...

Baharda Sinan ve Rıza'nın şehit düştüğü çatışmada, takındığı soğuk davranışla örnek gösteriliyordu Özlem. Yara da almıştı o çatışmada. Sonbaharda Zilan'la yaptıkları reçeli görse, reçel demeye bin şahit...

Bakış boyundan uzun silah taşırdı, Kanas. Karayılan der boynuna asardı. Ferdi ince, uzundu. İlk günlerinde Sinan'ın annelik yaptığı söylenirdi nerdeyse. Gençliği ve yeniliği ile alıştıyordu, giderek. Müzik çalışmalarında yer almaktan hoşlanırdı. Kendisinden

önce iyice oturmuş bir müzik çalışması vardı. Çoğu Ahmet'in emeği çabası... Birçok müzik aletinden anlardı Ahmet. Eline alması yetiyor, bize şaşırmak düşünüyordu sade. Orhan'a ise ısrarla eşlik etmek. Orhan bir gün mutlaka müzik grubunda olacağını söylerdi. Ya çok isterdi ya da sade müziğin konu olduğu ortamlarda aklına gelirdi bu düşünce. Şakacıydı Orhan. Kıvrık saçlı, uzun boylu. Halk sevgisi

dolu temiz bir yürek. Halk kültüründen epeyce etkilendiği söylenebilirdi. Şiir yazardı ara sıra, genelde eleştiri tarzında... Epey emeği olmuştur Orhan'ın, alın teri çokça damlamıştır Dersim dağlarına.

Aslında bir ayırma kopma durumu değil kalabalıktan. Unutulan ter kokusunu hatırlatmak onu daha güçlü solumak üzere bir zorunluluk. Öyle ya da böyle bu zorunluluğu es geçemediler. Nasırlı kalabalığından ayrılıp daha gerçek yakınlaşmak, daha güçlü dokunmak üzere... Dik yamaçlarda, mağara karanlığında, güneş aydınlığında, nehir tadında bir yaşama katıldılar.

Bugün birçoğumuz şahit olduk, gerçeklerden yana olmanın bedeline... Cizre, Sur, Nusaybin, Gever... İnsanın sadece ve sadece kendi yaşamı hakkında karar vermek istemesi. Oysa hani ne "demokrattı burjuvazimiz." isteyen mecliste kendi siyasetini yapabilir, okuyarak, kalem tutarak yanlışlıkları düzeltebilirdi.

Hani bugün yoksulluğumuz biraz daha azalıyordu. Ülkemiz güneşli bir gül bahçesine dönüşüyordu. Soma'da kimin kanı göl oldu, göçük altında.

Şimdi mahkeme kapılarında kim sorar ailelerini. Her baharda ölüme yolculuk eden mevsimlik hayat sahipleri. Çokça trafik kazasında, sıcaklığın alınında ölenler kim. Suriyeli mültecileri sömüren, sınırda katleden, tecavüz eden kim? (Bu yazı 2016-2017 kışında yazıldı fakat imkanlardan kaynaklı ancak 2019 yılında sizlerle buluşuyor. Bu yazıyı şimdi yani 2018-2019 kışında bir daha elden geçirirken yukarı-

Zor olduğu kadar güzeldir dağlarda yaşamak. Tırnak içinde konfor yeri göğü sarmışken, birçoğumuzun sığınağı olmuşken dört duvar arası, duvarsız yaşamak. Tavanı gökyüzü, tabanı yeryüzü, duvarsız.

Renklerin içinde, buram buram yaşamak mevsimlerle. Nehirlerde yıkanmak, dağlar aşmak, ormanlarda göz açmak. İnsana dahi yaşam hakkı tanımayan sistem içerisinden çıkıp, insandan başka canlıların olduğunu bilmek, onlarla yaşamak. Kendi hatalarını, yetmezliklerini, eksikliklerini, zaaflarını bilmek, bunların nedenlerini görmek. Ve en güzeli birlikte yaşadığın insanların da senin bu hallerini bilmesi... Değişmek, değiştirmek için çabalamak. Bunların bir nefret bir uzaklaşma nedeni olmaması...

İnsanın yaşamak, insan olmaya çalışarak yoldaş tadında yaşamak. Ve asla nedensiz değil dağlarda yaşamak! Onların hikayesi sizin hikayeniz, inanın!

Kalacakların mağaranın önüne vardılar. Mağaranın ufak deliğinden bir bir içeri

girmeye başladılar. Sis koyulaşmış, kar yağışı yoğunlaşmıştır. Bir ses gelmedi, birileri kayanın ardından çıkmadı. Belki de gelmeyeceklerdi, kesine yakın... Biliyorlardı seneye, sonraki senelerde Bakışlar, Ekinler, Cemler, Özlemler, nice nice gelecektir. Onların bir yerlerde yine sabah erken kalkıp yollara düştüklerini biliyorlardı, kesin. Yeter ki seslerini onlara, onlar gibi olanlara duyurabilirdiler...

daki iki paragrafta söylenenlerden kat kat fazlasına şahit olduk) Kimi 94'te köyünden sürülmüş. Kiminin toprağında altın aramak isteyenler var. Kadın olanı, güvencesiz olanı var. Alevi, Kürt, öğrenci olan da göçmen olan da vardı... Onlar da sorular bu soruları, belki benzerlerini. Anladılar bu devletin kendi devletleri olmadığını. Sığındılar yücelere, yoksulluğun ordusunu büyütme için... Başka türlü olmazdı zaten.

Zordur dağlarda yaşamak. Ömrünün bir kısmını "düşün uzay çağında bir ayağımız" rahatlığında yaşamışken. Ömrün kalanını mekapla dağ taş dolaşmak. Dünyamız ışığa boğulmuşken, uçsuz bucaksız karanlıklara bir yıldız fener kılıp dalmak. Ulaşmak istediğine cebindeki telefon kadar yakınken, günlerce habersiz kalmak, uzay çağında. Bazen bir sese, suya hasret kalmak. Ölümüne her an hazır olmak ve ölüm yakamı parçalayan mermi kadar yakın bazen boğazına... Ve daha bir sürü bir sürü çoğaltılabilir. Ama işte sadece zor. Kaldı ki siz, yoksullar için yaşamın zor olmadığını bir yer gösterebilir misiniz? Ben gösteremem...

Bu bizim gibi insanların işiydi. Bizi bizden başkası kurtaramazdı. Biz küçük insanlar bu sis kalkacak, bulutlar geçecek ve karanlık çöktükçe yıldızlar parlamaya devam edecekti...

Karanlık çöker de
Güneş yiter.
Güneşi yener de karanlık,
Şu küçücük yıldızlara yenilir!
Ne vakit karanlık biter,
Aydınlık çöker.
O vakit;
Yiter gökte yıldızlar!

(BİTTİ)

Ese'den Yükseliyor Kavga Sloganları!

Ese Yaylası şehitlerinin; Proletarya Partisi'nin 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ile Ümit Çağlayan San, Ümit Dinler, Dilek Konuk ve Duran Salman'ın şehit düşüşünün 22. yılındayız. Sınıf mücadelesindeki zorlu yürüyüşte; sadece şehitlerimizin yaşamlarından-mücadelelerinden öğrenmenin ötesinde, onların yaşadığı tarihsel süreçlerin bütünlüklü bir tahlilini yapmak, onları yas tutarak-ağitlarla anarak değil, yürüdükleri yolda coşkuyla-umutla-ısrarla-kararlılıkla yürümek durumundayız.

Şüphesiz ki Mehmet Demirdağ yoldaş, Proletarya Partisi'nin, onun yaşadığı süreçteki engebeli yolları katediş sürecinde, izi silinemeyecek adımların önderliğini yaptı. Mehmet Demirdağ yoldaş, nerede-neden-nasıl varolduğumuzu, hedeflerimizi; atılan her adımda unutmadan, unutturmamanın mücadelesini vererek, ilerlemiş-ilerletmiştir. Kişileri ve partinin içinden geçtiği süreci değerlendirirken; bu gelişmeleri dünyadaki-ülkemizdeki ve Proletarya Partisi'ndeki değişimleri birbiriyle bağları içerisinde ele almıştır. Eksiklikleri-zaafları-yan-

lışları-suçları değerlendirirken; bunların hepsini ideolojik-politik-örgütsel kökenleriyle birlikte, neden-sonuç ilişkisi içerisinde çözümlenmiştir. Nihayetinde; sadece bilen-yapan bir kişi olarak kendini değil, partinin değerlerini öne çıkarmış, partiyle bütünleşen bir değer haline gelmiştir. Proletarya Partisi'nin darbelendiği, nedenler ve sonuçların kişilere bağlanma eğiliminin güçlü olduğu bir dönemde kıstasını; "... Sınıflar varolduğu müddetçe bunların ürünü çatışmalar, çelişmeler varolacaktır. Bu çelişmeler kendisini KP içerisinde de çeşitli biçimlerde gösterecektir. Önemli olan bu çelişkileri çözebilmek için komitelerimizin/organlarımızın kolektif bir çalışma tarzıyla harekete geçirilebilmesi ve çözülen her çelişkinin yerini yeni çelişkiler alacağından bunların da çözülebilmeleri için bu kolektif çalışmanın sürekliliğinin sağlanabilmesi, yani kurumsallaşmasıdır. Bu olmayınca ne olacaktır? Bugün hemen hemen her işimizde olduğu gibi işler kişiler üzerinden çözülmeye çalışılacaktır. İşin altından kalkamayanlar ya işe yaramaz diye nitelendirilecektir ya da işin altında kalıp mücadeleyi kendile-

ri bırakacaklardır. O anlık işin altından kalkanlar ise (o anlık diyoruz, çünkü her iş kişilerce çözülebilse örgüte gerek olmazdı) kahramanlaştırılıp, tapılacak kişiler haline getirilecektir" biçiminde çözümlenmiştir. Ardından da; bizi bu gerçekliği sürükleyen sebepleri-engelleri, gerek içimizdeki çalkantıları, gerekse burjuvazinin saldırılarını, bu saldırılardan etkilenme düzeyimizi, bunları aşma yönelimimizi belgelemiştir. Burjuvazinin saldırılarını ve içimizde "parti kadrosu" etiketiyle geçinenleri; kişisel bir saldırıya girmeden, kişileri hedef almadan, ideolojik-politik-örgütsel duruşumuzun geçmişten bugüne izlediği rotayı çözümlenerek; "Bu parti düşmanı akımların içinde, en şekilsizi ve bu özelliğiyle yığınların devrimci bilincini duru tutma çabasında partiyi en çok çaba harcamak zorunluğuyla karşı karşıya bıraktıran biçimi tasfiyeciliktir.

Mehmet Demirdağ yoldaş; Proletarya Partisi'ne, zorlu süreçlerin kökenlerini, bu süreçlerin hangi yol-yöntemlerle aşılacak zorunda olduğunu, bu zorunluluğun bilincine ulaşmamızın

olmazsa olmazımız olduğunu, kapsamlı araştırma-incelemelerle, bunlardan süzülenlerin pratiğiyle katkı olarak kazımıştır. Şehitlerimizin, İbrahim'den Mehmet'e tüm önderlerimizin parti tarihine kattıkları değerleri sahiplenmenin tek yolu; tıpkı onlar gibi Proletarya Partisi'ne kenetlenerek, onlardan öğrenerek ilerlemeye devam etmekle mümkündür. Bunun dışında olan; her renkten-her tondan haykırışlar, Parti dışılığı öğütleyen, tasfiyeci pratiği yaygınlaştırmaya çalışan, parti ve devrim kaygısı yerine, sınıf mücadelesinden kaçmanın kılıfını gerekçelendirmeye çalışan pratikler olacaktır. Parti tarihimizde, bunların niceleri görülmüştür. Hepsinin akıbeti de; parti dışılık, düzenicilik olmuştur. Aksi mümkün değildir. Kazanan ise; partiyi sürekli ayakları üzerine dikme gerçekliği olmuştur. "Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak" sloganıyla Proletarya Partisi'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ile Ümit Çağlayan San, Ümit Dinler, Dilek Konuk ve Duran Salman'ı bir kez daha anıyoruz; **yürüyüş sürüyor, and olsun ki yorulmayacağız!**

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Üçüncü Konferans Delegeleri: 1986 yılının Kasım ayı sonlarında 3. Konferans'ını yapacak olan Proletarya Partisi'nin militanları hazırlıklarını başlatmak üzere Dersim'e gider. Partizanların bölgede dolaştığının haberini alan düşman bölgeye askeri yığınak yapar. Kuşatmayı fark eden delegeler, bölgeyi terk etme çabasına girer. Askerlerin Partizanları fark etmesiyle çatışma başlar. Mevzideki Partizanların çemberi yaracak yeterli silah ve cephanesi yoktur. Buna rağmen uzun süren çatışmanın ardından 22 Kasım 1986'da Konferans Delegeleri; Hüseyin Tosun, Rıza Sökmen, Zeki Uygun, İbrahim Polat, Ünal Küçük-bayrak, A. Rıza Boyoğlu, M. Kemal

Yılmaz ve savaşçılar Kamile Öztürk ve İsmail Doğan şehit düşerler.

Rıza Akdemir: Hüseyin Akdemir'in kardeşi olan Rıza Akdemir, abisiyle birlikte uğradığı saldırı sonrası hastaneye kaldırılır fakat 1976 Kasım'ında ölümsüzleşir.

Hüseyin Akdemir: 1949 yılı Erzincan-Çayırılı doğumlu olan yoldaş, polis tarafından sivil faşistlere hedef olarak gösterilir. 20 Kasım 1976'da faşistler tarafından katledilir.

Zülfikar Uralçin: 1956 doğumlu Zülfikar Uralçin gençlik örgütünün önderlerinden biri olarak Trakya Bölgesi'nde faaliyet yürüttü. 19 Kasım 1977 tarihinde İstanbul Halkalı'da sivil fa-

şistlerce katledilen Uralçin'e, 1. Konferans'ta onur üyeliği verildi.

Ramazan Can: 1959 Urfa-Siverek doğumlu Can, toprak ağalarını protesto eden miting sonrası DDKD'li sosyal faşistlerce 20 Kasım 1978'de katledildi.

Ali Sarıbal: 1961 yılında Erzincan'ın Akbağ köyünde dünyaya gelen Sarıbal, devrimci mücadele ile 15-16 yaşlarında tanıştı. Kısa sürede kendini geliştirerek çeşitli askeri eylemlere katılan Sarıbal, 1980 yılında Amed'te görevlendirildi. 22 Eylül'de yapılan bir operasyonda yakalandı. Diyarbakır Askeri Hapishanesi'nde yapılan yoğun işkenceler sonucu 19 Kasım 1981 tarihinde ölümsüzleşir.

Hıdır Utan: 1956 Dersim Ovacık-Çakperi doğumlu olan yoldaş, İstanbul'da faaliyet yürütürken tutsak düşer. Çıktıktan sonra Almanya'ya gitmek zorunda kalır. 18 Kasım 1983'de geçirdiği trafik kazası sonucu ölümsüzleşir.

Hasan Özün: Proletarya Partisi safalarında mücadele yürüten Hasan Özün, 1984'te idama mahkûm edilen

Feridun İhsan Berkin'in Ankara'da kaçırılması eyleminden dolayı aranır duruma düştü. Bunun üzerine Hollanda'ya giden Özün, 15 Kasım 1987'de burada yaşamını yitirdi.

Perihan Çolak: 1960 Sivas-Zara doğumlu Çolak, ailesinin İstanbul'a taşınması ile devrimcilerle tanıştı. Metris Hapishanesi'ndeki tutsaklığının ardından 1988'de gerillaya katıldı. 19 Kasım 1990 tarihinde Dersim'de yaşanan çatışmada yoldaşları Hasan Altıntaş, Fazlı Kaya ve Süleyman Kör ile ölümsüzleşti.

Hasan Altıntaş: Bingöl doğumlu Altıntaş, yurtdışında işçi olarak çalışırken örgütlü mücadeleye katıldı. Ardından Türkiye'ye gelerek askeri birim içinde görev alan Altıntaş, 1990 baharında gerilla alanına katıldı.

Fazlı Kaya: 1967'de Gümüşhane'de dünyaya gelen Kaya, İsviçre'de işçi olarak çalışırken Proletarya Partisi ile tanıştı. Kısa sürede kendini geliştiren Kaya, mücadeleyi Türkiye'de sürdürmeye karar verdi ve 1989 yılında gerillaya katıldı.

*Yazının başlangıcı 24. sayfadadır

kuk-yargı ile çizilen sınırlarla halkın sosyal yaşamı, sistemin ihtiyaçlarına göre düzenlenir. Siyasal anlamda bası altında tutulur. Ki ezilenler, emekçi halk sınırları aşmasın, düzene başkaldırmayı aklından bile geçirmesin. Buna rağmen başkaldıranlar burjuva adalet çerçevesinde "en ağır suç" işlemiş olup, "en ağır" biçimde cezalandırılır.

TC'nin kuruluşundan bu yana hakim sınıfların ve devletin adalet anlayışının özü de bu olmuştur. Tüm mahkeme salonlarında "adalet mülkün temelidir" yazar. AKP de bu özü olduğu gibi korumuştur. Bugün AKP'nin yaptığı gibi yargı kurumunda kadrolaşma, yargı gücünü klik dalaşında sopa olarak kullanma, gerektiğinden kendi koyduğu hukuk ve yasaları çiğneyecek kadar pervasızlaşma burjuva adalet anlayışının dışında değildir. Bunları ilk yapan da AKP değildir, son yapan da AKP olmayacaktır. Egemenler açısından esas olan kendi çıkarlarıdır, gerisi teferruattır.

Dolayısı ile bilince çıkarılıp çıkarılmamasından bağımsız olarak halkın özlemine duyduğu adalet anlayışı bu anlayıştır. Durum böyle iken son dönemde CHP başta olmak kaydıyla diğer düzen partileri "hak, hukuk, adalet" sloganıyla halkı aldatmalarının altının çizilmesi gerekir. CHP'nin, AKP'nin adalet anlayışının

da temelini oluşturan burjuva adaletine, zerre itirazı yoktur. Zira CHP'nin de misyonu hakim sınıfların çıkarlarını korumak, devletin devamlılığını sağlamaktır. Bu misyonu o denli benimsemiştir ki sistemdeki her aksaklığın tamirini kendine görev saymaktadır. Bugün de AKP'nin yargıyı hayırına kullanma şeklinin sistemin adalet anlayışını bozduğundan, burjuva adaletinin gerçek yüzünü tüm çıplaklığı ile açığa çıkardığından rahatsız olmaktadır. AKP'nin uygulamalarının kitleler nezdinde, sistemin adalet mekanizmalarına dönük öfke ve güvensizlik yarattığını görmektedir. Bu nedenle kitlelere adalet çağrısı yaparak, burjuva adalet anlayışını yeniden tesis etmeye çalışmaktadır. Yaşanan sorunları "AKP'nin bazı aşırı uygulamalarıymış ve yargıyı ele geçirmişmiş" gibi göstererek, bir bütün burjuva adaletinin halkın hedefi haline gelmesini önlemeye gayret etmektedir. Kitleleri arkasına yedekleyerek alacağı güçle sistemin adalet anlayışını aklayıp, halka kabul ettirmenin hesabını yapmaktadır. Başka bir ifadeyle ezilenlerin kendi adalet anlayışını unutturmaya çalışmaktadır. Bu şekilde AKP'nin yargıdaki kadrolaşmasını dengeleyebileceğini, klik dalaşında AKP'nin yargı gücünü kendisine karşı sopa olarak kullanmasını engelleyebileceğini düşünmektedir.

Birçok reformist kesimin ve kimi

devrimci çevrelerin "adalet talebi" ekseninde geliştirdikleri söylem ve pratikleri burjuva reformist niteliktedir. Dolayısıyla CHP'nin "hak, hukuk, adalet" söylemiyle aynılaşmaktadır. Sorun burjuva adaletinin kendisinde değil de bir egemen kliğin (AKP'nin) adalet mekanizmalarını "ele geçirmesinde" görülünce kaçınılmaz sonuç liberal burjuva değerlere saplanmak oluyor. O zaman burjuva adaletinin şu ya da bu biçimi arasında tercih yapılır, bir başka egemen klikle (CHP) "adalet" peşine düşülür. Sonuçta halkın kendi adalet ya da proleter adalet anlayışı bir kenara atılmış olur. CHP ile veya onunla aynı noktada, adalet arayışı liberal-reformist savrulunun dip noktasıdır. Lakin bu savrulunun daha inceltmiş biçimleri de mevcuttur. O da sanki mümkünmüş gibi bu düzen içerisinde "adalet istiyoruz" taleplerinin yükseltilmesidir. Ezilenlerin anlayışını terk edip, burjuva adaletinin "en demokratik" biçimde uygulanmasını istemek ve amaçlaştırmak, esasında ezilenleri burjuvazinin insafına bırakmaktan, kuzuyu kurda teslim etmekten başka bir anlama gelmez. Ve de bu tavırdan devrimci bir anlam çıkartılamaz. Halkın talepleri, halkın safında olanların mücadelesi ile karşılanabilir, burjuva sistemin araçları ile değil. Proleter ideoloji burjuva adaletinin her türlüşünü reddeder, teşhir eder, burjuva adaletin "düzgün" bir

şekilde uygulanmasını talep etmez savunmaz, kendisine bunu şiar edinmez. Tüm bunlar proleter ideoloji yerine liberal ideolojinin değerlerinin savunur hale gelmek demektir.

MLM'ler liberalizmin bu etkilerine karşı her daim uyanık olmak zorundadır. Elbette komünistler, halkı örgütlemenin kolaylaşması açısından nasıl ki faşizme karşı burjuva demokrasisini tercih ederlerse, burjuva adaletinin mümkün olan "en demokratik" biçimde uygulanmasını kerhen isterler. Lakin adalet sorununun devrim sorunu olduğunu bir an bile akıldan çıkarmazlar. Bu sebeple halkın bilincini bulandıracak, proleter ideolojinin aşınmasına yol açacak, burjuva adaletinin şu ya da bu biçimi arasında tercih yapma anlamına gelecek her türlü söylem ve pratikten kaçınırlar. Bu tür söylem ve pratiklerle amansız bir mücadele verirler. Bu eksende burjuva adaletinin her türlüşünün halk düşmanı özünü teşhir etmekten bir an bile geri durmazlar. Bu düzen içerisinde kendilerinin istediği adaletin mümkün olmadığını bıkmadan-usanmadan halka anlatırlar. Halkın adalet özlemine bu kadar yakıcı hale geldiği, düzen partilerinin, reformist ve revizyonistlerin bu özlemi burjuvaziye kanalize ettiği bugünkü koşullarda, komünistlerin bu görevine dört elle sarılması ve proleter adalet anlayışını haykırması elzem hale gelmiştir.

"HKP (Maoist)'in 15. Yılına Kutluyoruz!"

HABER MERKEZİ- Marksist-Leninist-Maoist parti ve örgütlerin 5. Avrupa toplantısında Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in kuruluşunun 15. yılına ilişkin bir deklarasyon yayınlandı. Deklarasyon şu şekilde;

"Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in büyük birlik sonucu kuruluşu-

nun 15. yılını yükseklerde tutuyor, kutluyoruz!

En sıcak ve kıvılcım dolu proleter enternasyonalist selamlarımızı 22 Eylül'de büyük birlik sonucu kuruluşunun 15. yılını kutlayan Hindistan Komünist Partisi(Maoist)'ten [ing. CPI (Maoist)] yoldaşlarımıza iletiyoruz.

Enternasyonalist selamlarımızı, kendisini proleter dünya devrimine hizmete adanmış Parti Merkez Komitesi'ne, genel sekreterine, kadrolarına,

militanlarına ve Hindistan'daki tüm mücadeleciler-savaşçı kitlelere gönderiyoruz.

(...)

Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in mücadelesi ve zaferleri enternasyonal proleteryanın ve tüm ezilenlerin mücadeleleri ve zaferleridir. Emperyalizme ve revizyonizme karşı mücadelede birleşerek, Marksizm-Leninizm-Maoizm, esasta Maoizm'in işaretiyle Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'e derin bağımızı bir kez daha ilan ediyoruz! Bu bağımızın, Birleşik Maoist Konferansı gerçekleştirme yolunda ilerlemek için objektif bir zorunluluk olarak büyük bir anlam ifade ettiğini deklare ediyoruz.

Proleter dünya devriminin hizme-

tinde uluslararası düzeyde Marksizm-Leninizm-Maoizm, esasta Maoizm'in emri altında birleşmiş olarak Hindistan'da Halk Savaşı'nın kazanımları dünyada proleteryanın mücadelesinde daha etkili bir güç haline alacaktır ve komünist partilerinin yeniden inşası ve güçlendirilmesi, Halk Savaşları'nın hazırlığı, gelişimi ve başlatılması için büyük bir önem teşkil edecektir.

*-Peru Halk Hareketi, Brezilya Komünist Partisi (Kızıl Fraksiyon), -Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML), -Kızıl Bayrak Komitesi / Almanya, -Avusturya (Maoist) Komünist Partisini İnşa Komitesi, -Halka Hizmet / Norveç, -Maoist Komünist Parti Fransa, -Kızıl Bayrak Kolektifi / Finlandiya"

Adaletin Sınıfsal Niteliği ve

ADALET SORUNU

Son dönemde “yargı paketi” ile gündeme gelen adalet sorunu, oldukça tartışmalı konuların arasında yer alıyor. AKP’nin iktidarını korumak adına izlemiş olduğu politikalar adaletin yalnızca egemen sınıflar için geçerli olduğunu gözler önüne seriyor. Burjuva adaletinin bu iki yüzlülüğünden hakim sınıflar arası iktidar dalaşında güçsüz olan hakimlikler dahi nasibini alıyor. AKP’nin Demokles’in kılıcı olarak kullandığı adalet CHP tarafından kitleleri kendi etrafında toparlamanın bir aracı olarak kullanılıyor. AKP karşıtlığının en güçlü argümanı olarak adalet sorunu

sürekli gündemde tutulmaya çalışılıyor. Diğer yandan reformistler ve kimi devrimci siyasetler adalet sorununda CHP politikasıyla aynı söyleme düşerek düzen içi sınırlara hapsedilmektedir. Kitlelere burjuva adalet anlayışı içinde “adalet” arayışı vaadedilmektedir. Bu nesnel durum adalet sorununda sınıfsal bakışın ne olduğuna dair temel noktaları vurgulamayı, dolayısıyla bu konuyu ele almayı zorunlu hale getirmiştir.

Esasında kendisinden önceki tüm sistemlerde olduğu gibi emperyalist-kapitalist sistemde de adalet ve hukuk olguları hakim sınıfın çıkarını

korumak için vardır. Tüm kanunlar, yasalar vb. özü itibarıyla ekonomik altyapının, hakim üretim ilişkilerinin üzerinde yükselir. Misyonları bu ilişkinin sorunsuzca ve düzenli bir biçimde sürmesini sağlamaktır. Dolayısıyla her dönemin, tüm insanların ortak bir adalet anlayışı yoktur. Tam tersine her sınıfın kendi ekonomik, siyasal, sosyal çıkarları doğrultusunda bir adalet anlayışı vardır. İktidarı elinde tutan sınıf, bunu korumak adına devletin mekanizmaları aracılığıyla kendi adalet anlayışını kurumsallaştırır. Bu adalet anlayışının içerdiği hukuk, yargı, yasalar vb. düzeni korumak ve

devamlılığını sağlamak adına devletin zor aygıtlarından (aynı zamanda ideolojik) biridir. Bugün hakim konumda bulunan burjuva adaletinin misyonu da budur. Bu sebeple sistemin özünü oluşturan artı-değer sömürüsü burjuva adaletinde gayet “adildir.” Dünya zenginliğini nüfusun yüzde 1’in elinde tutması, yüzde 99’un ise yoksulluğa mahkum olması da. Bu anlayışta kağıt üzerinde herkes eşittir. Lakin yaşamın kendisinde veya sınıflı toplumlarda bu eşitlik sözde kalmaktadır. Yasalar, cezalar, yaptırımlar gerçekte mülkü korumak için ezilenlere karşıdır. Hu-

*Yazının devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

@ yenedemokrasi1

t yeni_demokrasi1

🌐 yenedemokrasi5.net

✉ yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli
Umud Basım Yayımcılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 534 54 76 - yenedemokrasigazetesi@gmail.com
Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34